

MIĘDZYNARODOWA
KLASYFIKACJA
PATENTOWA

VIII EDYCJA

WSKAZÓWKI DLA UŻYTKOWNIKÓW

Opracował zespół w składzie: *Urszula Bołcun, Gabriela Brzezińska, Marianna Zaremba*

Opracowanie graficzne i projekt okładki: *Marek Sikorski*

© Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej, Warszawa 2006

ISBN 83-921071-8-7 (9 działów)

ISBN 83-60361-12-6 (Wskazówki dla użytkowników)

Druk i oprawa: Departament Wydawnictw UP RP

Zam. 19/2007, Nakład: 250 egz.

Cena: 12,00 zł.

SPIS TREŚCI

Paragrafy

I. WPROWADZENIE	1 – 18
CELE MKP	6 – 7
HISTORIA MKP	8 – 10
REFORMA MKP	11 – 14
POMOC PRZY KORZYSTANIU Z KLASYFIKACJI	15 – 18
II. UKŁAD SYMBOLI KLASYFIKACYJNYCH	19 – 23
DZIAŁ	19
KLASA	20
PODKLASA	21
GRUPA	22
KOMPLETNY SYMBOL KLASYFIKACYJNY	23
III. STRUKTURA HIERARCHICZNA KLASYFIKACJI	24 – 33
ZASADA HIERACHII	25 – 28
DWA POZIOMY MKP	29 – 33
Poziom podstawowy	30 – 31
Poziom rozszerzony	32 – 33
IV. PRZEDSTAWIENIE SCHEMATÓW KLASYFIKACYJNYCH	31 – 41
KOLEJNOŚĆ GRUP GŁÓWNYCH	35
TYTUŁY POMOCNICZE	36
PRZEDSTAWIENIE TYTUŁÓW	37
ODSYŁACZE	38 – 40
Funkcje odsyłaczy	39
Stosowanie oraz interpretacja odsyłaczy	40
UWAGI	41
V. INFORMACJA DLA UŻYTKOWNIKÓW	42 – 52
SPOSOBY WSKAZANIA ZMIAN W ODNIESIENIU DO POPRZEDNICH EDYCJI	42 – 43
WARSTWA ELEKTRONICZNA MKP	44 – 52
Definicje klasyfikacyjne	45 – 47
Odsyłacze informacyjne	48
Wzory chemiczne i ilustracje graficzne	49 – 51
Przedstawienie grup głównych w ujednoczonej kolejności	52
VI. TERMINOLOGIA	53 – 66
WYRAŻENIA OGÓLNIE PRZYJĘTE	53 – 65
„Objęte” lub „przewidziane w”	54
Wyrażenia „nieprzewidziane gdzie indziej”, „inne”	55 – 57
Wyrażenia „... objęte przez więcej niż jedną grupę główną ...”, „... nieobjęte przez żadną z grup głównych ...”	58
„tzn.”, „np.”	59 – 60
„A i B”, „A lub B”, „albo A albo B, lecz nie równocześnie”	61
„Ogólnie”, „jako takie”, „specjalnie przystosowane do”	62 – 64
„lub podobne”	65
GLOSARIUSZ	66

VII. ZAKRES ZAGADNIENÍ OBEJMOWANYCH PRZEZ POSZCZEGÓLNE JEDNOSTKI KLASYFIKACYJNE	67 – 74
PODKLASY	69 – 70
GRUPY GŁÓWNE	71
PODGRUPY	72 – 74
VIII. ZASADY STOSOWANIA KLASYFIKACJI	75 – 101
INFORMACJA O WYNAŁAZKU	77 – 78
INFORMACJA DODATKOWA	79 – 80
PRZEDMIOTY WYNAŁAZKÓW	81 – 82
MIEJSCA W KLASYFIKACJI DLA PRZEDMIOTÓW WYNAŁAZKÓW	83 – 84
MIEJSCA UKIERUNKOWANE NA FUNKCJĘ I ZASTOSOWANIE	85 – 87
KLASYFIKOWANIE PRZEDMIOTÓW WYNAŁAZKÓW	88 – 101
Uwagi ogólne	88 – 91
Kategorie Zagadnień Nieprzewidzianych Wyraźnie w Tytułach Klasyfikacyjnych	92
Związki chemiczne	93
Mieszanki chemiczne lub kompozycje	94
Wytwarzanie bądź dalsza obróbka związków chemicznych	95
Urządzenia lub sposoby	96
Wyroby	97
Wielostopniowe sposoby, instalacje	98
Części, elementy konstrukcyjne	99
Ogólne wzory chemiczne	100
Biblioteki kombinatoryczne	101
IX. KLASYFIKOWANIE WIELOKROTNE; SYSTEMY HYBRYDOWE	102 – 114
WIELOASPEKTOWE KLASYFIKOWANIE PRZEDMIOTÓW WYNAŁAZKÓW	105 – 106
SCHEMATY KLASYFIKACJI DODATKOWEJ	107
SYSTEMY HYBRYDOWE; SCHEMATY INDEKSOWE	108 – 112
ZASTOSOWANIE KODÓW INDEKSOWYCH	113 – 114
X. KLASYFIKOWANIE OBOWIĄZKOWE; KLASYFIKOWANIE NIEOBOWIĄZKOWE I INDEKSOWANIE NIEOBOWIĄZKOWE	115 – 134
METODA OGÓLNA	115 – 119
Klasyfikowanie obowiązkowe	118
Klasyfikowanie nieobowiązkowe; Indeksowanie nieobowiązkowe	119
PROCEDURA KLASYFIKOWANIA DOKUMENTÓW PATENTOWYCH NA RÓŻNYCH POZIOMACH PUBLIKOWANIA	120 – 134
Klasyfikowanie patentów udzielonych po wyszukiwaniu i badaniu	121 – 123
Klasyfikowanie dokumentów patentowych, które zostały znalezione, lecz nie zostały zbadane, np. zgłoszeń patentowych	124 – 126
Klasyfikowanie niewyszukanych dokumentów patentowych	127 – 130
Uwagi ogólne	131 – 134
XI. ZASADY WYBORU MIEJSC W KLASYFIKACJI	133 – 155
WYBÓR PODKLASY	136 – 138
WYBÓR GRUPY	139 – 140
ZASADA OGÓLNA	141 – 145
ZASADY PIERWSZEŃSTWA	146 – 154
Zasada pierwszeństwa pierwszego miejsca	147 – 150
Zasada pierwszeństwa ostatniego miejsca	151 – 154

ZASADY SZCZEGÓLNE	155
XII. SPOSÓB PRZEDSTAWIENIA SYMBOLI KLASYFIKACYJNYCH I KODÓW INDEKSOWYCH W DOKUMENTACH PATENTOWYCH	156 – 161
XIII. SPECJALNE MIEJSCA W KLASYFIKACJI DLA ZAGADNIENIŃ NIE OBJĘTYCH ODPOWIEDNIO W MKP	162 – 165
XIV. STOSOWANIE MKP DO CELÓW WYSZUKIWAŃ	166 – 178
RÓŻNE RODZAJE WYSZUKIWAŃ	166
PRZYGOTOWANIE SIĘ DO WYSZUKIWANIA	167
OKREŚLENIE POŁA WYSZUKIWAŃ	168 – 178
XV. BAZA DANYCH Z KLASYFIKACJĄ GŁÓWNĄ	179 – 182
XVI. GLOSARIUSZ	183 – 187
TERMINY I WYRAŻENIA STOSOWANE W KLASYFIKACJI	183
TERMINY I WYRAŻENIA TECHNICZNE UŻYTE W KLASYFIKACJI	184 – 187

MIĘDZYNARODOWA KLASYFIKACJA PATENTOWA

Ósma Edycja (2006)

WSKAZÓWKI DLA UŻYTKOWNIKÓW

I. WPROWADZENIE

Cele MKP; Historia MKP; Pomoc przy korzystaniu z Klasyfikacji

1. Porozumienie Strasburskie o Międzynarodowej Klasyfikacji Patentowej z 1971 r., obowiązujące od 7 października 1975 r. przewiduje ujednoczenie klasyfikowania opisów wynalazków, na które udzielono patenty, w tym opublikowanych zgłoszeń wynalazków, świadectw autorskich, opisów wzorów użytkowych i świadectw użyteczności (zwanymi dalej „dokumentami patentowymi”). Międzynarodowa Klasyfikacja Patentowa w dalszym tekście zwana jest „Klasyfikacją” lub „MKP”.
2. Klasyfikacja została opracowana w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są tekstami oryginalnymi.
3. Zgodnie z artykułem 3(2) Porozumienia Strasburskiego, oficjalne teksty Klasyfikacji mogą być wydane w innych językach. Pełne teksty siódmej edycji Klasyfikacji, zostały wydane w językach chińskim, chorwackim, czeskim, holenderskim, niemieckim, węgierskim, japońskim, koreańskim, polskim, portugalskim, rumuńskim, rosyjskim, serbskim, słowackim i hiszpańskim.
4. Zgodnie z artykułem 4(5) powyższego Porozumienia symbole klasyfikacyjne opublikowanych dokumentów patentowych, usystematyzowanych według Klasyfikacji, powinny być poprzedzone skrótem „Int.Cl.” zamiast słów „International Patent Classification” („Międzynarodowa Klasyfikacja Patentowa”).
5. Od roku 2006 w opublikowanych dokumentach patentowych, usystematyzowanych zgodnie z daną edycją MKP, edycja Klasyfikacji wskazana jest za pomocą roku edycji w nawiasach okrągłych po skrócie „Int.Cl.” (patrz paragraf 161). W poprzednich edycjach, aż do siódmej edycji MKP, edycja Klasyfikacji była zazwyczaj wskazywana za pomocą podniesionej cyfry arabskiej, umieszczonej bezpośrednio po skrócie „Int.Cl.”. I tak dla dokumentów klasyfikowanych zgodnie z piątą edycją zalecane było stosowanie skrótu Int.Cl.⁵ itd. Jednakże w wypadku klasyfikowania według pierwszej edycji nie stosuje się cyfry wskazującej, a jedynie sam skrót Int.Cl. (w polskich dokumentach patentowych w pierwszej edycji stosowany był skrót MKP).

CELE MKP

6. Zasadniczym celem Klasyfikacji służącej do jednolitego – w skali międzynarodowej – klasyfikowania dokumentów patentowych, jest utworzenie efektywnego środka do wyszukiwania dokumentów patentowych przez urzędy własności intelektualnej i innych użytkowników, przy badaniu nowości oraz ocenie poziomu wynalazczego (łącznie z oceną poziomu technicznego oraz efektów stosowania) zgłoszonych wynalazków.
7. Ponadto Klasyfikacja jest podstawą:
 - (a) systematyzacji dokumentów patentowych w celu ułatwienia dostępu do zawartej w nich informacji technicznej i prawnej;
 - (b) selektywnej dystrybucji informacji do wszystkich użytkowników informacji patentowej;
 - (c) przy badaniu stanu techniki w określonych dziedzinach techniki;
 - (d) przy opracowywaniu zestawień statystycznych z zakresu ochrony własności przemysłowej, co z kolei umożliwi określenie rozwoju techniki w różnych dziedzinach.

HISTORIA MKP

8. Tekst pierwszej edycji Klasyfikacji ustalony został zgodnie z założeniami Konwencji Europejskiej o Międzynarodowej Klasyfikacji Patentów na Wynalazki z 1954 r. W następstwie podpisania Porozumienia Strasburskiego Międzynarodowa (Europejska) Klasyfikacja Patentów na Wynalazki, która została opublikowana 1 września 1968 r. była – podobnie jak ta z 24 marca 1971 r. – traktowana tak jak pierwsza edycja Klasyfikacji.
9. Klasyfikacja jest okresowo zmieniana i uaktualniana w celu ulepszenia systemu klasyfikacyjnego z uwzględnieniem postępu technicznego.
10. Pierwsza edycja Klasyfikacji obowiązywała od 1 września 1968 r. do 30 czerwca 1974 r., druga edycja od 1 lipca 1974 r. do 31 grudnia 1979 r., trzecia od 1 stycznia 1980 r. do 31 grudnia 1984 r., czwarta od 1 stycznia 1985 r. do 31 grudnia 1989 r., piąta od 1 stycznia 1990 r. do 31 grudnia 1994 r., a szósta od 1 stycznia 1995 r. do 31 grudnia 1999 r. Siódma edycja obowiązywała od 1 stycznia 2000 r. do 31 grudnia 2005 r. Ósma edycja (2006) weszła w życie 1 stycznia 2006 r.

REFORMA MKP

11. Klasyfikacja rozwijała się przez wiele lat, głównie jako narzędzie informacji opartej na nośniku papierowym. Zmiany struktury Klasyfikacji i metody jej nowelizacji oraz stosowania były potrzebne w celu zapewnienia efektywnego i skutecznego wykorzystania w środowisku elektronicznym.
12. Z tego powodu kraje członkowskie Porozumienia w sprawie stosowania MKP postanowiły w 1999 r. rozpocząć reformę Klasyfikacji i wprowadzić przejściowy okres nowelizacji, w czasie którego równoległe z nowelizacją Klasyfikacji musiały zostać opracowane zmiany wymagane przez reformę. Przejściowy okres nowelizacji rozpoczął się w r. 1999, a w r. 2005 zakończony został podstawowy okres reformy.
13. W wyniku reformy wprowadzono do Klasyfikacji następujące ważne zmiany:
 - (a) Klasyfikacja została podzielona na poziom podstawowy i poziom rozszerzony, w celu lepszego zaspokojenia potrzeb różnych grup użytkowników;
 - (b) zostały wprowadzone zróżnicowane sposoby nowelizacji w stosunku do poziomu podstawowego i poziomu rozszerzonego, a mianowicie 3-letnie cykle nowelizacji w odniesieniu do poziomu podstawowego i nowelizacja ciągła w odniesieniu do poziomu rozszerzonego;
 - (c) po znowelizowaniu Klasyfikacji dokumenty patentowe są reklasyfikowane zgodnie ze zmianami zarówno na poziomie podstawowym jak i rozszerzonym;
 - (d) dodatkowe dane ilustrujące hasła Klasyfikacji lub wyjaśniające je bardziej szczegółowo, takie jak definicje klasyfikacyjne, strukturalne wzory chemiczne, ilustracje graficzne czy odsyłacze informacyjne zostały wprowadzone do warstwy elektronicznej Klasyfikacji;
 - (e) ogólna idea oraz zasady klasyfikacji zostały ponownie rozważone i znowelizowane tam, gdzie było to celowe.
14. Ósma edycja (2006) Klasyfikacji jest jej pierwszą publikacją po podstawowym okresie reformy. W trakcie dalszego rozwoju Klasyfikacji nowe elementy wynikające z reformy będą nadal udoskonalane i uzupełniane.

POMOC PRZY KORZYSTANIU Z KLASYFIKACJI

15. We wskazówkach dla użytkowników podane są proste sformułowania i przykłady przedstawiające sposób klasyfikowania lub wyszukiwania dokumentów patentowych na podstawie Klasyfikacji. Dalszą pomoc przy korzystaniu z Klasyfikacji stanowią:
 - (a) Indeks Hasel do MKP, wydany w języku angielskim i francuskim, jak również w innych językach.
 - (b) specjalna publikacja zwana „Tablicami przejść” zawierająca informacje o hasłach przeniesionych w inne miejsce w Klasyfikacji w wyniku kolejnych edycji; i tak pierwsze „Tablice przejść” (opublikowane w r. 1980) dotyczą modyfikacji drugiej edycji, drugie (opublikowane w 1984 r.) dotyczą modyfikacji trzeciej edycji, trzecie (opublikowane w 1989 r.) dotyczą modyfikacji czwartej edycji, czwarte (opublikowane w r. 1994) dotyczą modyfikacji piątej edycji, piąte (opublikowane w r. 1999) dotyczą modyfikacji szóstej edycji i na koniec szóste Tablice (opublikowane w r. 2005) dotyczą modyfikacji siódmej edycji. Publikacje te są pomocne dla użytkowników korzystających z kolejnych (łącznie z ósmą) edycji Klasyfikacji.

16. Ułatwieniem w stosowaniu Klasyfikacji jest CD- ROM IPC: CLASS wyprodukowany przez Biuro Międzynarodowe WIPO w ścisłej współpracy z Niemieckim Urzędem Patentów i Znaków Towarowych, Rosyjską Agencją Patentów i Znaków Towarowych oraz Hiszpańskim Urzędem Patentów i Znaków Towarowych. CD-ROM IPC: CLASS uwzględniający siódmą edycję Klasyfikacji, rozpowszechniony przez WIPO (Wersja 4.1.) zawiera 7 (od 1 do 7) edycji MKP w językach: angielskim i francuskim, niektóre edycje w językach niemieckim, rosyjskim i hiszpańskim, indeksy haseł, dane do tablic przejść oraz dane dotyczące wszystkich zapisów symbolicznych, jakie zostały użyte w Klasyfikacji . CD-ROM IPC:CLASS uwzględniający ósmą edycję MKP (Wersja 5.0) zawiera pełny tekst ósmej edycji w językach: angielskim i francuskim włącznie z warstwą elektroniczną Klasyfikacji.
17. Wersja Internetowa dostępna na stronie WIPO (www.wipo.int/classifications/ipc), jest oficjalną publikacją ósmej edycji (2006). W odróżnieniu od wersji na nośniku papierowym (patrz paragraf 30) wersja Internetowa zawiera pełny tekst Klasyfikacji w językach: angielskim i francuskim. Warstwa elektroniczna MKP zawiera informacje uzupełniające ułatwiające korzystanie z Klasyfikacji, takie jak definicje klasyfikacyjne, odsyłacze, wzory chemiczne i ilustracje graficzne (patrz paragrafy 44 do 51). Oficjalne Indeksy Haseł do MKP w językach: angielskim i francuskim oraz wersja elektroniczna niniejszych Wskazówek dla użytkowników są włączone do strony Internetowej WIPO. Poprzednie edycje MKP są również dostępne na tej stronie, jak również rozmaite materiały wyjaśniające do MKP, na przykład Ogólna informacja o MKP i Wskazówki odnośnie określania zagadnień właściwych dla Klasyfikacji Obligatoryjnej i Klasyfikacji Nie-obligatoryjnej, które mogą być przydatnym dodatkiem do tych Wskazówek.
18. Autorzy Klasyfikacji proszą użytkowników o kontaktowanie się pod następującym adresem:
Word Intellectual Property Organization (WIPO),
34, chemin des Colombettes
CH-1211 Geneva 20 (Switzerland)
E-mail: ipc.mail@wipo.int

Użytkownicy w Polsce proszeni są o składanie ewentualnych uwag i propozycji dotyczących Klasyfikacji do WIPO za pośrednictwem Urzędu Patentowego RP, Al. Niepodległości 188/192 , 00-950 Warszawa.

II. UKŁAD SYMBOLI KLASYFIKACYJNYCH

Dział; Klasa; Podklasa; Grupa; Kompletny Symbol Klasyfikacyjny

DZIAŁ

19. Klasyfikacja obejmuje cały zakres wiedzy, w którym możliwe jest dokonywanie wynalazków i składa się z ośmiu działów. Działy są najwyższym poziomem hierarchicznym Klasyfikacji.

- (a) **Symbol działu** – każdy dział jest oznaczony jedną z dużych liter alfabetu łacińskiego od A do H.
- (b) **Tytuł działu** – tytuł działu jest bardzo ogólną wskazówką, dotyczącą zakresu przedmiotowego danego działu. Poszczególne działy mają następujące tytuły:
 A – PODSTAWOWE POTRZEBY LUDZKIE
 B – RÓŻNE PROCESY PRZEMYSŁOWE; TRANSPORT
 C – CHEMIA; METALURGIA
 D – WŁÓKIENICTWO; PAPIERNICTWO
 E – BUDOWNICTWO; GÓRNICTWO
 F – BUDOWA MASZYN; OŚWIETLENIE; OGRZEWANIE; UZBROJENIE; TECHNIKA MINERSKA
 G – FIZYKA
 H – ELEKTROTECHNIKA
- (c) **Treść działu** – po tytule każdego działu następuje wykaz klas i podklas w ramach poszczególnych poddziałów.
- (d) **Poddział** – w ramach działu występują tytuły informacyjne wyznaczające poddziały, nie oznaczone symbolami klasyfikacyjnymi.

Przykład: Dział A (PODSTAWOWE POTRZEBY LUDZKIE) zawiera następując poddziały:
 ROLNICTWO
 ŚRODKI SPOŻYWCZE; TYTOŃ
 PRZEDMIOTY UŻYTKU OSOBISTEGO LUB DOMOWEGO
 ZDROWIE; ROZRYWKA

KLASA

20. Każdy dział jest podzielony na klasy, które są drugim poziomem hierarchicznym Klasyfikacji.

- (a) **Symbol klasy** – każdy symbol klasy składa się z symbolu działu oraz następującej po nim dwucyfrowej liczby.
 Przykład: H 01
- (b) **Tytuł klasy** – tytuł klasy wskazuje na treść klasy.
 Przykład: H 01 PODSTAWOWE ELEMENTY ELEKTRYCZNE
- (c) **Zakres klasy** – przy niektórych klasach występuje tzw. zakres klasy, który stanowi jedynie skrótową informację, dającą ogólne pojęcie o treści klasy.

PODKLASA

21. Każda klasa obejmuje jedną lub więcej podklas, które są trzecim poziomem hierarchicznym Klasyfikacji.

- (a) **Symbol podklasy** – każdy symbol podklasy składa się z symbolu klasy oraz następującej po nim dużej litery.
 Przykład: H 01 S
- (b) **Tytuł podklasy** – tytuł podklasy wskazuje, z możliwie największą dokładnością, na treść podklasy.
 Przykład: H 01 S PRZYRZĄDY WYKORZYSTUJĄCE EMISJĘ WYMUSZONĄ
- (c) **Zakres podklasy** – przy większości podklas występuje tzw. zakres podklasy, który stanowi jedynie informację dającą ogólne pojęcie o treści podklasy. Wersja elektroniczna MKP pozwala użytkownikom przeglądać treść podklasy również w przypadku złożoności zagadnienia (patrz paragraf 52).

- (d) **Tytuły pomocnicze** – jeżeli duża część podklasy odnosi się do zagadnienia ogólnego, tytuł pomocniczy wskazuje, że zagadnienie to może być podane na początku tej części.

GRUPA

22. Każda podklasa podzielona jest na części, tzw. grupy, które dzielą się na grupy główne (tj. czwarty poziom hierarchiczny Klasyfikacji) i podgrupy (tzn. niższe poziomy hierarchiczne zależne od poziomu grup głównych Klasyfikacji).

- (a) **Symbol grupy** – każdy symbol grupy składa się z symbolu podklasy oraz dwóch zestawów cyfr oddzielonych ukośną kreską.
- (b) **Symbol grupy głównej** – każdy symbol grupy głównej składa się z symbolu podklasy oraz następującej po nim liczby złożonej z jednej do trzech cyfr, ukośnej kreski i cyfr 00.

Przykład: H 01 S 3/00

- (c) **Tytuł grupy głównej** – tytuł grupy głównej określa dokładnie zakres zagadnień w ramach podklasy, który należy uwzględnić przy prowadzeniu wyszukiwań. Symbole i tytuły grup głównych w Klasyfikacji podane są tłustym drukiem.

Przykład: H 01 S 3/00 Lasery

- (d) **Symbol podgrupy** – każda podgrupa stanowi część grupy głównej. Symbol podgrupy składa się z symbolu podklasy oraz liczby złożonej z jednej do trzech cyfr, określającej jej grupę główną, ukośnej kreski oraz liczby składającej się co najmniej z dwóch cyfr innych niż 00.

Przykład: H 01 S 3/02

Każdą trzecią lub następną cyfrę występującą po ukośnej kresce należy rozumieć jako podział dziesiętny poprzedniej cyfry, np. 3/036 występuje po 3/03, a przed 3/04, zaś 3/0971 występuje po 3/097, a przed 3/098.

- (e) **Hasło podgrupy** – hasło podgrupy określa dokładnie zakres zagadnień w ramach grupy głównej, który należy uwzględnić przy prowadzeniu wyszukiwań. Hasło poprzedza jedna lub więcej kropek wskazujących stopień podporządkowania tej podgrupy, tzn. wskazujących, że każda z podgrup stanowi część najbliższej grupy nadrzędnej, która ma o jedną kropkę mniej (patrz paragrafy od 25 do 28). Hasło podgrupy tworzy często samodzielną całość; w takim przypadku pisane jest wielką literą. Hasło podgrupy pisane jest małą literą, jeżeli stanowi dalszy ciąg hasła poprzedniej, hierarchicznie wyższej grupy, od której jest zależne. We wszystkich przypadkach hasło podgrupy musi być czytane jako zależne od hasła grupy, która je określa i ogranicza.

Przykłady: H 01 S 3/00 Lasery

H 01 S 3/14 . znamienne zastosowanym materiałem jako ośrodkiem aktywnym

Hasło podgrupy 3/14 należy odczytać: Lasery znamienne zastosowanym materiałem jako ośrodkiem aktywnym.

H 01 S 3/05 . Konstrukcja lub kształt rezonatorów optycznych

Hasło podgrupy 3/05 wyraża pełną jej treść, jednak ze względu na pozycję w układzie klasyfikacyjnym, podgrupa ta jest podporządkowana konstrukcji lub kształtowi rezonatorów optycznych laserów.

KOMPLETNY SYMBOL KLASYFIKACYJNY

23. Kompletny symbol klasyfikacyjny stanowi połączenie symboli działu, klasy, podklasy i grupy głównej lub podgrupy.

Przykład:

A	01	B	33/00	Grupa główna – 4-y poziom
Dział – 1-y poziom			lub	
	Klasa – 2-i poziom		33/08	Podgrupa – niższy poziom
		Podklasa – 3-i poziom		
				Grupa

III. STRUKTURA HIERARCHICZNA KLASYFIKACJI

Zasada hierarchii; Dwa poziomy MKP – poziom podstawowy, poziom rozszerzony

24. MKP jest hierarchicznym systemem klasyfikacyjnym. Na niższych poziomach hierarchicznych są podziały treści wyższych poziomów hierarchicznych, którym niższe poziomy są podporządkowane.

ZASADA HIERACHII

25. Klasyfikacja segreguje cały zakres wiedzy technicznej przy zastosowaniu poziomów hierarchicznych, tj. działu, klasy, podklasy, grupy i podgrupy w systemie nadrzędnego podporządkowania.

26. Hierarchię w ramach podgrup określa liczba kropek przed hasłem podgrupy, a nie numeracja podgrup.

Przykład: G 01 N 33/483 . . Analiza fizyczna materiału biologicznego
 33/487 . . . ciekłego materiału biologicznego
 33/49 krwi
 33/50 . . Chemiczna analiza materiału biologicznego, np. krwi

Przykład ten wskazuje, że podgrupa trzycyfrowa z trzema kropkami 33/487 jest hierarchicznie wyższa w stosunku do podgrupy dwucyfrowej z czterema kropkami 33/49 a podgrupa trzycyfrowa z dwiema kropkami 33/483 jest na tym samym poziomie hierarchicznym co podgrupa dwucyfrowa z dwiema kropkami 33/50.

27. Kropki poprzedzające tytuł grupy stosowane są również w celu uniknięcia powtórzeń haseł grup hierarchicznie wyższych.

Przykład: H 01 S 3/00 Lasery
 3/09 . Procesy lub urządzenia do pobudzania, np. pompowanie
 3/091 . . z zastosowaniem pompowania optycznego
 3/094 . . . za pomocą światła spójnego

Bez wprowadzenia systemu kropek hasło podgrupy H 01 S 3/094 brzmiałoby następująco: „Procesy lub urządzenia do pobudzania laserów z zastosowaniem pompowania optycznego za pomocą światła spójnego”.

28. Struktura hierarchiczna odnosząca się do podgrupy z sześcioma kropkami H 01 F 1/053 przedstawiona jest na następującym przykładzie:

Dział:	H	ELEKTROTECHNIKA
Klasa:	H 01	PODSTAWOWE ELEMENTY ELEKTRYCZNE
Podklasa:	H 01 F	MAGNESY
Grupa główna:	H 01 F	1/00 Magnesyt lub materiały magnetyczne znamienne zastosowanym materiałem magnetycznym
Podgrupa z jedną kropką:	1/01	. z materiałów nieorganicznych
Podgrupa z dwiema kropkami:	1/03	. . znamienne koercyjnością
Podgrupa z trzema kropkami:	1/032	. . . z materiałów magnetycznych twardych
Podgrupa z czterema kropkami:	1/04 metali lub stopów
Podgrupa z pięcioma kropkami:	1/047 Stopy znamienne składem
Podgrupa z sześcioma kropkami:	1/053 zawierające metale ziem rzadkich

Grupa H 01 F 1/053 faktycznie dotyczy „magnesów z materiałów nieorganicznych znamienych koercyjnością, składających się ze stopów magnetycznych twardych, zawierających w szczególności metale ziem rzadkich”.

DWA POZIOMY MKP

29. W celu lepszego zaspokojenia potrzeb różnych grup użytkowników, MKP od tej edycji składa się z dwóch poziomów: z poziomu podstawowego i poziomu rozszerzonego. Zasady Klasyfikacji przedstawione poniżej są stosowane w takim samym stopniu w odniesieniu do obu poziomów, chociaż różne procedury nowelizacji stosowane są na poziomie podstawowym i poziomie rozszerzonym, zapewniając kompatybilność pomiędzy tymi dwoma poziomami.

Poziom podstawowy

30. Urzędy własności przemysłowej są zobowiązane do klasyfikowania opublikowanych przez nie dokumentów patentowych co najmniej zgodnie z poziomem podstawowym. Poziom podstawowy ma służyć celom informacji ogólnej, na przykład rozprzestrzenianiu informacji i wyszukiwaniu mniejszych, krajowych zbiorów patentowych. Poziom podstawowy zawiera jedynie hasła na ułożonych hierarchicznie poziomach Klasyfikacji, takich jak: działy, klasy, podklasy, grupy główne, a w niektórych dziedzinach techniki podgrupy z niewielką ilością kropek. Wersja MKP na nośniku papierowym zawiera jedynie poziom podstawowy Klasyfikacji.
31. Zmiany nowelizacyjne nie są włączone do poziomu podstawowego obecnej edycji MKP; zostaną one uwzględnione dopiero w następnej edycji.

Poziom rozszerzony

32. Poziom rozszerzony przeznaczony jest do wyszukiwania większych międzynarodowych zbiorów patentowych. Klasyfikowanie dokumentów patentowych na poziomie rozszerzonym nie jest obowiązkowe, a urząd własności przemysłowej może dokonać wyboru haseł z poziomu rozszerzonego przy klasyfikowaniu opublikowanych przez niego dokumentów patentowych. Szczegółowe podgrupy na poziomie rozszerzonym są zgodne z poziomem podstawowym i stanowią jego bardziej szczegółowe opracowanie (poziom rozszerzony zawiera dodatkowe podgrupy MKP). Poziom rozszerzony może zawierać nowe hasła na poziomie podklasy i grupy głównej, które później staną się częścią poziomu podstawowego w nowej edycji.
33. Zmiany nowelizacyjne na poziomie rozszerzonym przygotowywane są w trybie przyspieszonym i wprowadzane są w sposób ciągły do poziomu rozszerzonego.

Uwaga: Międzynarodowa Klasyfikacja Patentowa wydana w 2006 roku została opracowana przez Urząd Patentowy RP według udostępnionej przez WIPO wersji elektronicznej – poziom rozszerzony na dzień 01.01. 2006 r.

IV. PRZEDSTAWIENIE SCHEMATÓW KLASYFIKACYJNYCH

Tytuły pomocnicze; Przedstawienie tytułów; Odsyłacze; Uwagi

34. W celu ułatwienia stosowania Klasyfikacji, w uzupełnieniu tytułów haseł klasyfikacyjnych powiązanych hierarchicznie, podane są różne wskazówki.

KOLEJNOŚĆ GRUP GŁÓWNYCH

35. Grupy główne w każdej podklasie uszeregowane są w kolejności, która ułatwia użytkownikom korzystanie z Klasyfikacji. W przypadku nowych podklas grupy główne są zazwyczaj uszeregowane od zagadnień najbardziej skomplikowanych lub bardzo specjalistycznych do zagadnień najmniej skomplikowanych. Częstkowa grupa główna, w której tytule występuje np. sformułowanie „nieprzewidziane gdzie indziej” umieszczona jest na końcu schematu (patrz również paragraf 52).

TYTUŁY POMOCNICZE

36. W przypadku gdy kilka następujących po sobie grup głównych dotyczy tego samego zagadnienia, przed pierwszą z nich jest stosowany „tytuł pomocniczy”. „Tytuł pomocniczy” jest podkreślonym stwierdzeniem, które wskazuje, że dane zagadnienie występujące we wszystkich grupach głównych, jest istotne (np. tytuł pomocniczy „Pługi” przed grupą A 01 B 3/00). Zakres tematyczny grup objętych takim tytułem pomocniczym zamyka następny tytuł pomocniczy lub pozioma linia (np. linia po grupie A 01 B 75/00). Linia taka występuje wtedy, gdy następna grupa lub grupy dotyczą innego zagadnienia i nie wprowadzono dla nich tytułu pomocniczego. W wyjątkowych przypadkach tytuł pomocniczy stosowany jest dla pojedynczej grupy głównej.

PRZEDSTAWIENIE TYTUŁÓW

37. Tytuły miejsc w klasyfikacji składają się z pojedynczego wyrażenia lub kilku wyrażen powiązanych ze sobą (patrz paragraf 61). Tytuły mogą również składać się z dwu lub więcej różnych części, oddzielonych średnikiem. Każdą część takiego wieloczęściowego tytułu należy traktować jako odrębny tytuł. Tego rodzaju tytuł występuje wówczas, gdy pożądane jest łączne traktowanie różnych odmian zagadnienia, których nie można w sposób właściwy objąć jednym określeniem.

Przykłady: A 42 C 5/00 Lamówki lub ozdoby do kapeluszy
A 41 D 10/00 Piżamy; Stroje nocne

ODSYŁACZE

38. Tytuł klasy, podklasy lub grupy, tytuł pomocniczy lub uwaga (patrz paragraf 41) mogą zawierać wyrażenie w nawiasie odsyłające do innego miejsca w Klasyfikacji. Wyrażenie to, nazwane odsyłaczem, wskazuje, że zagadnienie nim objęte przydzielone jest do określonego miejsca (lub miejsc).

Przykład: A 01 F 7/00 Maszyny do młocki (młocarnie cepowe A 01 F 9/00)

Funkcje odsyłaczy

39. Odsyłacz pełni następujące funkcje:

- (a) **Ograniczenie zakresu obejmowanych zagadnień** – ten rodzaj odsyłacza oznacza odsyłacz ograniczający. Wskazuje on zagadnienie, które zostało przeniesione w inne miejsce, w którym jest przedstawione, mimo że jest ono objęte tytułem miejsca, przy którym umieszczony jest odsyłacz. Ten rodzaj odsyłacza jest bardzo ważny dla właściwej interpretacji hasła, które ogranicza (np. grupa A 01 F 7/00).

Odsyłacz ograniczający:

- (i) wyklucza określone zagadnienie z zakresu danego miejsca klasyfikacji gdy to zagadnienie mogłoby inaczej spełnić wszystkie wymagania odnośnie miejsca klasyfikacji i jego definicji, tzn. mogłoby być z innych powodów przedstawione w danym miejscu; i
- (ii) wskazuje miejsce (miejsca), gdzie to zagadnienie jest sklasyfikowane.

- (b) **Wskazanie na pierwszeństwo** – odsyłacz wskazujący, że inne hasło w Klasyfikacji „ma pierwszeństwo”, stosowany jest wówczas, gdy określone zagadnienie wykazuje cechy, które można zaklasyfikować w dwóch miejscach lub gdy różne aspekty określonego zagadnienia mogą być objęte różnymi miejscami, przy czym pożądanym jest, aby zagadnienie to zostało podporządkowane tylko jednemu z tych miejsc (np. grupa A 01 B 35/00). Taki odsyłacz pierwszeństwa występuje najczęściej w podgrupach; w niektórych przypadkach, gdy treść odsyłacza dotyczy w jednakowym stopniu większej liczby grup, może on być zastąpiony uwagą zamieszczoną przy grupie hierarchicznie wyższej (np. punkt (2) uwagi zamieszczonej po tytule podklasy A 61 M). Odsyłacze pierwszeństwa należą faktycznie do odsyłaczy ograniczających.
- (c) **Wskazówki** – niektóre odsyłacze wskazują, gdzie można odszukać dane zagadnienie (np. grupa A 61 H 33/14). Odsyłacz informacyjny wskazuje miejsce, gdzie występuje zagadnienie, które mogłoby być istotne dla wyszukiwań, a które nie jest objęte zakresem hasła klasyfikacyjnego, gdzie umieszczony został odsyłacz.

Odsyłacze ograniczające (jak określono to wyżej w podpunktach (a) i (b) zostały włączone do schematów klasyfikacyjnych, a także do warstwy elektronicznej, w różnych formatach. W celu utrzymania czytelności schematów przy wzroście ilości informacji dostarczanych w trakcie wyszukiwań, odsyłacze informacyjne są stopniowo usuwane ze schematów i przenoszone do warstwy elektronicznej MKP (patrz również paragraf 48).

Stosowanie oraz interpretacja odsyłaczy

40. Niektóre informacje dotyczące stosowania oraz interpretacji odsyłaczy:

- (a) Odsyłacz umieszczony jest przeważnie przy końcu hasła, którego dotyczy. Jeżeli hasło składa się z dwóch lub więcej części, odsyłacz występuje po ostatniej części, do której się odnosi (zazwyczaj odsyłacze dotyczą całego hasła). W wyjątkowych wypadkach odsyłacz nie odnosi się do całego hasła, co z reguły wynika z kontekstu.

Przykład: A 47 C KRZESŁA (siedzenia specjalnie przystosowane do pojazdów B 60 N 2/00); KANAPY; ŁÓŻKA (tapicerstwo ogólnie B 68 G)

- (b) Odsyłacz występujący po tytule klasy, podklasy lub grupy odnosi się do wszystkich miejsc hierarchicznie niższych.
- (c) Odsyłacz po tytule pomocniczym lub uwadze odnosi się do wszystkich grup objętych tym tytułem lub uwagą.
- (d) W odsyłaczu kierującym od jednej grupy do drugiej w ramach tej samej podklasy, podawany jest tylko symbol tej drugiej grupy, bez symbolu podklasy.

Przykład: B 62 L 3/00 Mechanizmy do uruchamiania hamulców (mechanizmy do hamowania przez pedałowanie wstecz 5/00; mechanizmy Bowdena F 16 C 1/10); Ich układy.

- (e) Grupa wymieniona w odsyłaczu jest to zazwyczaj grupa najbardziej pokrewna, lecz niekoniecznie jedyna. Należy również zwrócić uwagę na grupy hierarchicznie związane z wymienioną grupą.
- (f) Jeżeli odsyłacz odsyła dwie lub więcej cech, dotyczących zagadnienia, do tego samego miejsca Klasyfikacji, to są one oddzielone przecinkiem, natomiast symbol klasyfikacyjny wymieniony jest tylko raz, na końcu odsyłacza.

Przykład: A 01 M 21/00 Urządzenia do niszczenia niepożądanego roślinności, np. chwastów (biocydy, regulatory wzrostu roślin A 01 N 25/00)

- (g) Odsyłacze dotyczące różnych cech zagadnienia, podporządkowanych różnym miejscom (hasłom) w Klasyfikacji, oddzielone są średnikiem i należy je odczytywać niezależnie.

Przykład: A 01 K 1/00 Budownictwo zootechniczne; Pomieszczenia dla inwentarza; Wyposażenie pomieszczeń inwentarskich (konstrukcje i elementy budowlane E 04; przewietrzanie budynków F 24 F).

Wyjątek stanowi przypadek, gdy znaczna część treści słownej odsyłaczy jest taka sama; wówczas treść ta podana jest tylko raz, zaś części, które różnią odsyłacze, jak też ich symbole oddzielone są przecinkiem.

Przykład: A 01 H 3/00 Sposoby modyfikowania fenotypów (4/00 ma pierwszeństwo; oddziaływanie na roślinność bez tworzenia nowych roślin, bez środków chemicznych A 01 G 7/00, za pomocą środków chemicznych A 01 N 25/00 do 65/00).

UWAGI

41. Uwagi zawierają definicje lub wyjaśnienia specyficznych wyrazów, wyrażeń lub sformułowań, uściślają zakres poszczególnych miejsc w Klasyfikacji lub wskazują, jak należy zaklasyfikować zagadnienie. W Klasyfikacji występują uwagi dotyczące działu, poddziału, klasy, podklasy, tytułu pomocniczego lub grupy.

Przykłady: F 42	Klasa ta obejmuje również środki do ćwiczeń lub szkolenia, przedstawiające symulację w określonym aspekcie, mimo że w zasadzie symulatory należą do klasy G 09.
B 22 F	Wyrażenie „proszek metaliczny” obejmuje proszki z istotnym udziałem materiałów niemetalicznych.
B 01 J 31/00	Przy klasyfikowaniu (w tej grupie) obecności wody nie bierze się pod uwagę.

Uwagi odnoszą się jedynie do określonych miejsc i nie mogą podlegać jakiegokolwiek uogólniającej interpretacji, na przykład punkt 1 uwagi zamieszczonej po tytule podklasy C 08 F nie uwzględnia treści uwagi zamieszczonej po tytule działu C.

Informacje zamieszczone w uwagach dotyczących działu, poddziału lub klasy występują również w definicjach podklas w Klasyfikacji (patrz paragrafy 45 do 47), na których zakres te informacje mają wpływ.

V. INFORMACJA DLA UŻYTKOWNIKÓW

Sposoby wskazania zmian; Warstwa elektroniczna MKP – definicje klasyfikacyjne, odsyłacze informacyjne, wzory chemiczne i ilustracje graficzne, grupy główne w ujednoliconej kolejności

SPOSOBY WSKAZANIA ZMIAN W ODNIESIENIU DO POPRZEDNICH EDYCJI

42. Dla ułatwienia pracy użytkownikowi tekst Klasyfikacji przedstawiony jest w taki sposób, aby dawał pewne wskazówki dotyczące rodzaju zmian, jakie zostały wprowadzone w odniesieniu do poprzednich edycji. W niniejszej edycji Klasyfikacji są stosowane następujące oznaczenia:

(a) Tekst pisany kursywą oznacza, że dane hasło w porównaniu z siódmą edycją, bądź

(i) jest nowe, bądź

(ii) zostało zmienione (w treści lub zależności hierarchicznej)

(iii) zostało zlikwidowane (patrz podpunkt (d) poniżej).

W przypadkach ujętych w (i) lub (ii) powyżej, po hasle pisany kursywą występuje cyfra arabska w nawiasach kwadratowych (patrz podpunkt (b) poniżej).

(b) Cyfra arabska w nawiasach kwadratowych (na przykład [4] lub [7]) na końcu hasła oznacza numer edycji klasyfikacji, w której to hasło, w stosunku do edycji poprzedniej, było bądź

(i) nowe, bądź

(ii) zmienione (w treści słownej lub pozycji hierarchicznej) tak, że został zmieniony zakres jednej lub więcej grup.

(c) Po jednym i tym samym hasle mogą występować dwie lub więcej cyfr arabskich w nawiasach kwadratowych (na przykład [4, 7] lub [2, 4, 6]).

(d) Symbole grup, które zostały zlikwidowane, tj. grup, które istniały w siódmej edycji Klasyfikacji, lecz nie istnieją w ósmej edycji, są umieszczone, łącznie z informacją podaną kursywą o miejscu (lub miejscach), do którego dane zagadnienie zostało przeniesione, lub którym zostało objęte w ósmej edycji.

Symbole grup, które zostały zlikwidowane w siódmej edycji lub w edycjach wcześniejszych, nie występują w ósmej edycji.

43. Oprócz powyższych wskazówek poziom rozszerzony MKP, który jest dostępny tylko w wersji elektronicznej Klasyfikacji, zawiera następujące wskazówki dotyczące zmian nowelizacyjnych na poziomie rozszerzonym (patrz paragraf 33) :

(a) Hasła, które po opublikowaniu ósmej edycji zostały utworzone lub zmienione (w treści słownej lub pozycji hierarchicznej) tak, że został zmieniony zakres jednej lub więcej grup, podane są kursywą.

(b) Symbole grup, które po opublikowaniu ósmej edycji, zostały zlikwidowane, są umieszczone, łącznie z informacją podaną kursywą o miejscu (lub miejscach), do którego dane zagadnienie zostało przeniesione, lub którym zostało objęte.

(c) Sześciocyfrowa liczba w nawiasie (na przykład 2006.03) na końcu hasła wskazuje rok i miesiąc wprowadzenia zmian nowelizacyjnych na poziomie rozszerzonym, wspomnianych w podpunktach (a) lub (b).

WARSTWA ELEKTRONICZNA MKP

44. Pewne informacje są dostępne jedynie w wersji elektronicznej Klasyfikacji i nie występują w wersji drukowanej na papierze. Tego typu informacje tworzą warstwę elektroniczną MKP, która jest dostępna przez hiperłącza z tekstu Klasyfikacji. Warstwa elektroniczna zawiera różnorodne dane ilustrujące hasła MKP lub wyjaśniające je szczegółowo, których celem jest zwiększenie zrozumienia i łatwości stosowania MKP.

Definicje klasyfikacyjne

45. Choć zakres miejsc klasyfikacyjnych może być określony przez tytuły klasyfikacyjne z dołączonymi odsyłaczami i uwagami, które występują w schemacie Klasyfikacji, zaleca się stosowanie definicji klasyfikacyjnych w celu wyjaśnienia dokładnych granic zagadnienia właściwego dla miejsca klasyfikacyjnego. Definicje klasyfikacyjne dostarczają dodatkowych informacji odnośnie haseł klasyfikacyjnych i służą ich wyjaśnieniu lecz nie zmieniają zakresu haseł klasyfikacyjnych.

46. Definicje klasyfikacyjne przygotowane są zgodnie z formatem strukturalnym definicji, której najważniejszą częścią jest twierdzenie definicji wyjaśniające bardziej szczegółowo zakres miejsca klasyfikacyjnego. W twierdzeniu definicji używane są stosowne wyrazy i wyrażenia, które są alternatywne w stosunku do wyrazów i wyrażeń występujących w tytule klasyfikacyjnym i które można znaleźć w dokumentach patentowych klasyfikowanych w miejscu klasyfikacyjnym. Definicje klasyfikacyjne zawierają również inne części, takie jak wyjaśnienia odsyłaczy ograniczających i informacyjnych związanych z tytułem klasyfikacyjnym, interpretacja specjalnych reguł klasyfikacyjnych zmieniających miejsce klasyfikacyjne i definicje wyrażeń użytych w miejscu klasyfikacyjnym.
47. W niniejszej edycji Klasyfikacji definicje klasyfikacyjne występują jedynie w odniesieniu do ograniczonej ilości podklas. W trakcie dalszego rozwoju MKP definicje klasyfikacyjne zostaną opracowane dla wszystkich podklas a także dla grup głównych i podgrup tam gdzie będzie to właściwe.

Odsyłacze informacyjne

48. Odsyłacze informacyjne wskazujące na miejsce zagadnienia, które mogłoby być istotne dla wyszukiwań, są stopniowo wprowadzane do warstwy elektronicznej Klasyfikacji. Nie ograniczają one zakresu miejsc klasyfikacyjnych, z którymi są związane, a celem ich jest ułatwienie wyszukiwań patentowych. Odsyłacze informacyjne są dostępne w definicjach klasyfikacyjnych poprzez hiperłącza w grupach głównych i podgrupach MKP.

Wzory chemiczne i ilustracje graficzne

49. W częściach MKP odnoszących się do chemii ogólnej i chemii stosowanej strukturalne wzory chemiczne, które stanowią wizualne przedstawienie treści miejsca klasyfikacyjnego, mają wielkie znaczenie. Są one wprowadzane do schematu Klasyfikacji z ograniczoną liczbą haseł klasyfikacyjnych, jeśli są one konieczne do określania ich zakresu lub do interpretacji zakresu ich haseł podporządkowanych (na przykład grupa główna C 07 D 499/00).
50. Wiele dodatkowych strukturalnych wzorów chemicznych wprowadzanych jest do warstwy elektronicznej MKP. Służą one zilustrowaniu celów, zazwyczaj za pomocą przykładów i ułatwieniu zrozumienia treści tych części Klasyfikacji, które dotyczą chemii. Wzory chemiczne mogą być przeglądane poprzez hiperłącza w odnośnych hasłach klasyfikacyjnych.
51. Inne wyjaśniające ilustracje graficzne zostały również wprowadzone do warstwy elektronicznej MKP (na przykład ilustracje graficzne w ramach grupy głównej F 23 B 50/00).

Przedstawienie grup głównych w ujednocionej kolejności

52. Kolejność grup głównych w MKP zazwyczaj nie jest ujednociona. W celu zapewnienia dodatkowej pomocy przy procedurze klasyfikacyjnej zostało wprowadzone w warstwie elektronicznej alternatywne przedstawienie ujednocionej kolejności grup głównych w podklasach MKP. Ta ujednociona kolejność pociąga za sobą zasadę przechodzenia od bardziej skomplikowanego do mniej skomplikowanego zagadnienia i od specjalistycznego do niespecialistycznego zagadnienia w podklasie. Ta ujednociona kolejność jest dostępna przez hiperłącza z odpowiednich podklas. Pozwala to w wersji elektronicznej Klasyfikacji zobrazować grupy główne w MKP w porządku liczbowym lub w ujednocionej kolejności, do wyboru przez użytkownika.

VI. TERMINOLOGIA

Wyrażenia ogólnie przyjęte; Glosariusz

WYRAŻENIA OGÓLNI PRZYJĘTE

53. Ujednoczenie terminologii w MKP było możliwe w przypadku ograniczonej liczby sformułowań. Wyjaśnienia wyrażen ogólnie przyjętych użytych w tekście Klasyfikacji podane są poniżej. Zawsze kiedy w tekście wersji elektronicznej MKP występuje wyrażenie ogólnie przyjęte zapewnione jest hiperłącze do jego wyjaśnienia.

„Objęte” lub „przewidziane w”

54. Kiedy zagadnienie przedstawione jest jako „objęte” przez/w miejscu klasyfikacyjnym oznacza to, że dane zagadnienie posiada cechy charakterystyczne umożliwiające sklasyfikowanie go w tym miejscu (na przykład grupa A 41 F 18/00). Wyrażenie „przewidziane w” posiada to samo znaczenie co „objęte” (na przykład grupa B 60 Q 11/00).

Wyrażenia „nieprzewidziane gdzie indziej”, „inne”

55. Wyrażenie „nieprzewidziane gdzie indziej” lub podobne wyrażenia występujące w tytule grupy, należy rozumieć jako: „nie przewidziane w żadnej innej grupie tej samej podklasy lub innej podklasy” (na przykład grupa B 65 D 51/00). Wyrażenie to ma podobne znaczenie w tytule klasy lub podklasy. Zastosowanie tego wyrażenia w tytule grupy głównej nie rozszerza zakresu podklasy, jak określono to w paragrafie 69.
56. Sformułowania wyrażone w słowach „... nieprzewidziane w grupach...” obejmują zagadnienia, które nie są przewidziane w przedstawionych grupach. Sformułowania zaczynające się od „Inne...” obejmują jedynie zagadnienia, które nie są przewidziane w innych związanych z nimi grupach, np. na tym samym poziomie hierarchicznym w ramach podklasy lub grupy (na przykład A 41 F 13/00, B 05 C 21/00).
57. Wiele podklas zawiera informacje na temat grupy głównej, która przewiduje zagadnienie w ramach zakresu podklasy, nie objęte przez żadną z pozostałych grup głównych danej podklasy. Takie informacje na temat grup głównych występują zwykle na końcu podklas.

Wyrażenia „... objęte przez więcej niż jedną grupę główną ...”, „... nieobjęte przez żadną z grup głównych ...”

58. W wielu podklasach występują grupy główne, których treść zawiera sformułowanie „... objęte przez więcej niż jedną grupę główną ...” lub podobne. Takie grupy dotyczą rozwiązania zagadnienia technicznego, na które składa się zespół cech nie objętych w całości jedną określoną grupą, np. C 05 B 21/00. Ponadto w wielu podklasach występują grupy główne, których treść zawiera sformułowanie „... nieobjęte przez żadną z grup głównych...” lub podobne. Ten typ grupy może dotyczyć:
- zagadnienia technicznego, które składa się z zespołu cech nieobjętych w całości przez jedną określoną grupę oraz
 - zagadnienia technicznego nieobjętego przez żadną z grup w określonym zakresie.

„tzn.”, „np.”

59. Wyrażenie „tzn.” odpowiada wyrażeniu „równa się”, tak więc dwa określenia połączone skrótem „tzn.” należy uważać za ekwiwalentne, przy czym jedno z określeń stanowi definicję drugiego.

Przykład: A 01 D 41/00 Kombajny, tzn. żniwiarki lub kosiarki połączone z urządzeniami młócającymi

60. Wyrażenie „np.” nie ogranicza treści hasła, które je poprzedza, lecz w prosty sposób je wyjaśnia poprzez podanie jednego lub więcej przykładów. Wyrażenie to stosowane jest w następujących celach:

(a) żeby podać typową ilustrację zagadnienia objętego przez poprzednie sformułowanie.

Przykład: A 42 C 5/00 Lamówki lub ozdoby do kapeluszy, np. wstążki do kapeluszy

(b) żeby zwrócić uwagę na fakt, że zagadnienie wymienione po „np.” jest ostatecznie włączone do zakresu hasła i jest objęte przez poprzednie sformułowanie, chociaż fakt ten nie wynika jasno z treści hasła.

Przykład: B 62 B 7/00 Wózki dzieciinne; Wózki, np. wózki dla lalek

(c) żeby wskazać zagadnienie objęte tym hasłem, dla którego jednak nie przewidziano odpowiedniej podgrupy.

Przykład: G 02 B 6/122 . . . Podstawowe elementy optyczne, np. tory światłowodowe
6/124 Soczewki geodezyjne lub siatki zintegrowane
6/125 Zakręty, rozgałęzienia lub skrzyżowania

„A i B”, „A lub B”, „albo A albo B, lecz nie równocześnie”

61. Wyrażenie:

- „A i B” wymaga obecności zarówno „A” jak i „B” w tym samym przykładzie lub przedziale;
- „A lub B” oznacza występowanie „A” lub występowanie „B”, lub też występowanie „A” i „B” w tym samym przykładzie lub przedziale;
- „albo A albo B, lecz nie równocześnie” oznacza obecność „A” lub obecność „B”, przy czym występowanie „A” wyklucza występowanie „B” w tym samym przykładzie lub przedziale.

„Ogólnie”, „jako takie”, „specjalnie przystosowane do”

62. Wyraz „ogólnie” określa zagadnienia ze względu na ich cechy charakterystyczne, lecz bez względu na możliwości szczególnego zastosowania lub które nie są specjalnie przystosowane do określonego zastosowania lub celu, co zostało zdefiniowane w paragrafie 85(a).

63. Wyrażenie „jako takie” określa jedynie samą istotę zagadnienia, nie uwzględniając innych jego aspektów.

Przykład: W grupie G 01 T 3/08, która obejmuje pomiar promieniowania neutronowego z detektorami półprzewodnikowymi, odsyłacz (detektory półprzewodnikowe jako takie H 01 L 31/00) znaczy, że zagadnienie dotyczące detektorów półprzewodnikowych jest objęte grupą H 01 L 31/00. Gdy zagadnienie dotyczy kombinacji detektorów półprzewodnikowych z innymi elementami przyrządów do pomiaru promieniowania neutronów jest klasyfikowane w grupie G 01 T 3/08.

64. Wyrażenie „specjalnie przystosowane do” określa zagadnienia, które zostały zmodyfikowane lub specjalnie opracowane do takiego zastosowania lub celu, co zostało zdefiniowane w punkcie 85(b).

Przykłady: A 47 D MEBLE SPECJALNIE PRZYSTOSOWANE DLA DZIECI
A 01 K 63/02 . Pojemniki specjalnie przystosowane do przewożenia żywych ryb

„lub podobne”

65. Wyrażenie „lub podobne” użyte jest niekiedy w celu podkreślenia, że określone hasło nie ogranicza się do wymienionego zagadnienia, lecz obejmuje również podobne zagadnienie, wykazujące zasadniczo te same cechy.

Przykład: A 01 D 3/00 Przyrządy do ostrzenia kos, sierpów lub podobnych narzędzi tnących, nie działające ściernie lub podobne

GLOSARIUSZ

66. Dwuczęściowy Glosariusz terminów i wyrażeń podany jest na końcu Wskazówek dla użytkowników. Pierwsza część Glosariusza zawiera terminy i wyrażenia klasyfikacyjne związane z zasadami Klasyfikacji, które często występują w tych Wskazówkach. Druga część Glosariusza obejmuje terminy i wyrażenia techniczne użyte w samej Klasyfikacji.

VII. ZAKRES ZAGADNIEŃ OBEJMOWANYCH PRZEZ POSZCZEGÓLNE JEDNOSTKI KLASYFIKACYJNE

Podklasy; Grupy główne; Podgrupy

67. Zakres hasła należy zawsze interpretować w ramach zakresu wszystkich haseł hierarchicznie nadrzędnych.
68. Tytuły działów, poddziałów i klas tylko ogólnie określają ich treść i nie definiują precyzyjnie zagadnień, których dotyczą. Na ogół tytuły działu lub poddziału bardzo pobieżnie określają charakter i zakres haseł występujących w ramach działu lub poddziału, a tytuł klasy wskazuje ogólnie zakres zagadnień objętych przez jej podklasy. Natomiast wprowadzenie odsyłaczy, definicji lub uwag przy tytułach podklas ma na celu takie uściślenie tych tytułów, aby określały one możliwie dokładnie zakres objętych nimi zagadnień. Podobnie tytuły grup głównych i podgrup w powiązaniach z odsyłaczami, definicjami lub uwagami określają dokładnie objęty nimi zakres zagadnień (patrz przykład przytoczony w paragrafie 28).

PODKLASY

69. Właściwy zakres zagadnień obejmowanych przez podklasę określony jest przez:
- Tytuł podklasy opisujący możliwie krótko i dokładnie główną cechę tej dziedziny techniki, którą obejmuje podklasa i do której odnoszą się wszystkie jej grupy.
 - Odsyłacze ograniczające, które występują bezpośrednio po tytule podklasy lub po tytule klasy. Odsyłacze te kierują często do tematyki, którą wprawdzie obejmuje tytuł, ale która ujęta jest w innej podklasie. Mogą to być zagadnienia istotne dla dziedziny określonej tytułem podklasy i w takim wypadku odsyłacze są równie ważne jak sam tytuł. Na przykład w podklasie A 47 D – MEBLE SPECJALNIE PRZYSTOSOWANE DLA DZIECI – znaczna część zagadnień określonych tytułem, a mianowicie ławki szkolne lub pulpity, jest objęta w świetle odsyłacza przez poszczególne grupy podklasy A 47 B, co istotnie zmienia zakres podklasy A 47 D.
 - Odsyłacze ograniczające, które występują w grupach lub tytułach pomocniczych danej podklasy i odnoszą zagadnienia do innej klasy lub podklasy, mogą również wpływać na zakres całej podklasy. Na przykład w podklasie B 43 K – PRZYBORY DO PISANIA; GRAFIONY – końcówki piszące do urządzeń wskazujących i zapisujących są wydzielone przez odsyłacz z grupy 1/00 i odniesione do grupy 15/16 w podklasie G 01 D, ograniczając w ten sposób zakres zagadnień objęty tytułem podklasy B 43 K.
 - Wszelkie uwagi lub definicje objęte tytułem podklasy lub też tytułem jej klasy, poddziału lub działu – mogą wyjaśniać wyrażenia lub terminy, użyte w tytule lub gdzie indziej lub wskazywać na powiązania między określoną podklasą a innymi miejscami w Klasyfikacji.

Przykłady:

- Uwagi występujące po tytule poddziału „SILNIKI LUB POMPY” dotyczące klas F 01 do F 04, definiują terminy lub wyrażenia używane w tym poddziale;
- Uwaga (1) występująca po tytule podklasy F 01 B wyodrębnia z jej zakresu niektóre pokrewne zagadnienia i odnosi je do podklas F 01 C do F 01 P.
- Uwaga występująca po tytule działu C dotyczy nazewnictwa stosowanego w tym dziale.

Niekiedy tytuły podklas nie zawierają tytułów wszystkich grup głównych nimi objętych. Zakres podklasy powinien jednak obejmować wszelkie zagadnienia wyraźnie przedstawione w tytułach jej grup głównych.

70. Bardziej szczegółowe wyjaśnienie zakresu podklasy podane jest w jej definicji klasyfikacyjnej tam gdzie jest to możliwe. Określone są zwłaszcza dokładne granice zagadnień włączonych do zakresu podklasy przez tytuły grup głównych.

GRUPY GŁÓWNE

71. Zakres grupy głównej należy interpretować wyłącznie w ramach zakresu odpowiedniej podklasy (co już uprzednio wyjaśniono). Tak więc faktyczną treść grupy głównej określa jej tytuł (hasło) uściślony przez odsyłacze lub uwagi związane z grupą główną lub z określonym tytułem pomocniczym, który jej dotyczy. Na przykład grupę „łożyska” w podklasie, której tytuł jest ograniczony do określonych urządzeń, należy rozumieć jako obejmującą cechy szczególne łożysk właściwe jedynie dla tych urządzeń, np. układ łożysk w określonym urządzeniu. Zwraca się uwagę na fakt, że tytuły pomocnicze mają charakter wyłącznie informacyjny i z zasady nie zmieniają zakresu

objętych nimi grup, z wyjątkiem przykładów jasno wynikających z kontekstu. Na przykład tytuły pomocnicze w podklasie F 04 D, gdzie jasno wynika z kontekstu, że grupa 3/00 obejmuje „Pompy osiowe do tłoczenia cieczy lub cieczy i płynów sprężystych”, a grupa 19/00 obejmuje „Pompy osiowe do tłoczenia płynów sprężystych”, chociaż same tytuły obu tych grup, traktowane oddzielnie są identyczne. Natomiast odsyłacze ograniczające w tytułach pomocniczych zawsze mają wpływ na zakres grup, których te tytuły dotyczą. Bardziej szczegółowe wyjaśnienie zakresu grupy głównej podane jest w definicji klasyfikacyjnej tej grupy, tam gdzie jest to możliwe.

PODGRUPY

72. Podobnie też zakres podgrupy należy interpretować wyłącznie w ramach zakresu jej podklasy, grupy głównej, jak też i innej podgrupy, której podgrupa ta jest podporządkowana. Ponadto treść podgrupy określa jej hasło zmodyfikowane przez odpowiednie odsyłacze lub uwagi.

Przykład: B 64 C SAMOLOTY; ŚMIGŁOWCE (poduszkowce B 60 V)
 5/00 Powierzchnie nośne stabilizujące (zamocowanie powierzchni nośnych do kadłuba 1/26)
 5/06 . Stateczniki (specjalnie do skrzydeł 5/08)
 5/08 . zamontowane na skrzydłach lub podparte przez nie
 5/10 . zmienne
 5/12 . . do odchyłania do lub od kadłuba lub gondoli

- (a) Grupę główną 5/00 należy rozważać w ramach tytułu podklasy, tzn. jako „powierzchnie nośne stabilizujące w samolotach lub śmigłowcach”. Co więcej odsyłacz po tytule podklasy B 64 C (poduszkowce B 60 V) oznacza, że wszystkie zagadnienia dotyczące poduszkowców sklasyfikowane są w podklasie B 60 V, a zatem odnoszące się do grupy głównej 5/00 i wszystkich jej podgrup powierzchnie nośne stabilizujące poduszkowców sklasyfikowane są w podklasie B 60 V. Ponadto odsyłacz w grupie głównej 5/00 (zamocowanie powierzchni nośnych do kadłuba 1/26), wskazuje, że wszystkie hasła dotyczące tego tematu sklasyfikowane są w podgrupie 1/26.
- (b) Podgrupę 5/06, która jest podporządkowana grupie głównej 5/00, należy rozumieć jako „powierzchnie nośne stabilizujące w samolotach lub śmigłowcach, w postaci stateczników”. Co więcej odsyłacz następujący po hasle podgrupy 5/06 (specjalnie dla skrzydeł 5/08) wskazuje, że stateczniki projektowane specjalnie dla skrzydeł są sklasyfikowane w podgrupie 5/08.
- (c) Podobnie podgrupę 5/08, która jest tak samo podporządkowana grupie głównej jak podgrupa 5/06 (o czym świadczy jedna kropka) należy rozważać jako „powierzchnie nośne stabilizujące w samolotach lub śmigłowcach, zamontowane na skrzydłach lub podparte przez nie”, a podgrupę 5/10 jako „zmienne powierzchnie nośne stabilizujące w samolotach lub śmigłowcach”.
- (d) Podgrupa 5/12 jest podporządkowana podgrupie 5/10 i należy ją rozpatrywać w ramach zakresu podgrupy 5/10, tzn. jako „zmienne powierzchnie nośne stabilizujące w samolotach lub śmigłowcach, do odchyłania do lub od kadłuba lub gondoli”.

73. Jeżeli grupa jest podzielona, każda z podporządkowanych jej podgrup ujmuje jedynie fragment zakresu obejmowanego przez tę grupę, której jest podporządkowana. Tak więc grupa może mieć tylko jedną podgrupę podporządkowaną lub też kilka takich podgrup. Każda podgrupa jest tak sformułowana, aby wyodrębniła z zakresu grupy głównej jasno zdefiniowaną część hasła, do którego często ogranicza się wyszukiwanie. Tak więc grupa może obejmować zagadnienia, które wchodzą w jej zakres lecz nie są wymienione w żadnej podporządkowanej podgrupie.

74. Zakres podgrupy w porównaniu z hierarchicznie wyższą grupą określa jedna lub więcej istotnych cech wymienionych w hasle tej podgrupy. Mogą zaistnieć dwa przypadki:

- (a) Istotne cechy nie są wymienione w hasle grupy hierarchicznie wyższej.

Przykład: H 01 F 5/00 Cewki
 H 01 F 5/02 . nawinięte na wspornikach niemagnetycznych

- (b) Istotne cechy są wymienione w hasle grupy hierarchicznie wyższej.

Przykład: B 01 D 35/00 Inne urządzenia filtracyjne; Urządzenia pomocnicze do filtracji; Konstrukcje obudowy filtrów
 B 01 D 35/30 . Konstrukcje obudowy filtrów

VIII. ZASADY STOSOWANIA KLASYFIKACJI

Informacja o wynalazku; Informacja dodatkowa; Przedmioty wynalazków; Miejsca w Klasyfikacji dla przedmiotów wynalazków; Miejsca ukierunkowane na funkcję i zastosowanie; Klasyfikowanie przedmiotów wynalazków

75. Podstawowym celem stosowania Klasyfikacji, omówionym w paragrafie 6, jest ułatwienie dostępu do informacji technicznej. Dlatego też Klasyfikacja jest tak opracowana i tak ją należy stosować, aby jedno i to samo rozwiązanie techniczne było zaklasyfikowane i mogło być odszukane w jednym i tym samym miejscu w Klasyfikacji; musi to być takie miejsce, w którym będzie poszukiwane stosowne rozwiązanie.
76. W dokumentach patentowych można znaleźć dwa typy informacji. Są to „informacja o wynalazku” i „informacja dodatkowa”. Znaczenie tych sformułowań jest wyjaśnione w paragrafach 77 do 80. Zasady wyboru symboli klasyfikacyjnych są takie same dla obu typów informacji (patrz również rozdział XI). Chociaż we Wskazówkach dla użytkowników odsyłacze występują często wyłącznie w odniesieniu do wynalazków lub przedmiotów wynalazków, należy rozumieć, że uwagi tam zamieszczone dotyczą również zagadnień technicznych, zawartych w informacji dodatkowej.

INFORMACJA O WYNALAZKU

77. Informacja o wynalazku jest informacją techniczną w całkowitym ujawnieniu dokumentu patentowego (na przykład opis, rysunki, zastrzeżenie patentowe), która stanowi uzupełnienie stanu techniki. Informacja o wynalazku jest określona w kontekście stanu techniki przy uwzględnieniu zastrzeżenia patentowego w dokumencie patentowym, ze zwróceniem uwagi na opis i rysunki.
78. „Uzupełnienie stanu techniki” oznacza wszystkie zagadnienia nowe i nieoczywiste wyraźnie ujawnione w dokumencie patentowym, które to zagadnienia nie przedstawiają części stanu techniki, tzn. różnicy pomiędzy zagadnieniami w dokumencie patentowym a zbiorem wszystkich zagadnień technicznych, które zostały już udostępnione do publicznej wiadomości.

INFORMACJA DODATKOWA

79. Informacja dodatkowa jest nieoczywistą informacją techniczną, która sama w sobie nie stanowi uzupełnienia stanu techniki, lecz może być użyteczna dla wyszukującego.
80. Informacja dodatkowa uzupełnia informację o wynalazku poprzez określenie na przykład składników mieszaniny lub mieszanki albo elementów lub składników sposobu lub struktury lub zastosowania sklasyfikowanych przedmiotów wynalazków.

PRZEDMIOTY WYNALAZKÓW

81. Przedmiotem wynalazku mogą być sposoby, produkty, urządzenia lub materiały (lub sposoby ich używania lub stosowania). Terminy te powinny być rozumiane w szerokim znaczeniu, co ilustrują następujące przykłady:
- (a) Przykłady sposobów (procesów): polimeryzacja, fermentacja, oddzielanie, formowanie, przenoszenie, obróbka wyrobów włókienniczych, przekazywanie i przekształcanie energii, budownictwo, przetwórstwo żywności, badania, sposoby obsługi maszyn i zasady ich pracy, przetwarzanie i przekazywanie informacji.
 - (b) Przykłady produktów: związki chemiczne, kompozycje, wyroby włókiennicze, wyroby przemysłowe.
 - (c) Przykłady urządzeń: aparatura stosowana w procesach chemicznych lub fizycznych, narzędzia, oprzyrządowanie, maszyny, urządzenia do przeprowadzania procesów technologicznych.
 - (d) Przykłady materiałów: składniki mieszanin.
82. Należy wziąć pod uwagę, że urządzenie może być uznane za produkt, ponieważ powstaje w wyniku określonego procesu. Termin „produkt” używany jest również jako określenie wyniku procesu, niezależnie od funkcji tego produktu, na przykład produkt końcowy procesu chemicznego lub procesu wytwarzania, podczas gdy termin „urządzenie” związany jest z zamierzonym zastosowaniem lub celem, np. urządzenie do wytwarzania gazów, urządzenie do cięcia. Materiały same w sobie mogą stanowić produkty.

MIEJSCA W KLASYFIKACJI DLA PRZEDMIOTÓW WYNALEZKÓW

83. Celem Międzynarodowej Klasyfikacji Patentowej jest umożliwienie zaklasyfikowania w całości każdego rozwiązania technicznego, które jest przedmiotem wynalazku, unikając w miarę możliwości oddzielnego klasyfikowania jego poszczególnych części.
84. Jednakże, poszczególne części przedmiotu wynalazku mogą same w sobie stanowić informację o wynalazku, jeżeli uzupełniają obecny stan techniki, tzn. reprezentują zagadnienie nowe lub nieoczywiste.

MIEJSCA UKIERUNKOWANE NA FUNKCJĘ I ZASTOSOWANIE

85. Przedmioty wynalazków opisane w dokumentach patentowych dotyczą wewnętrznej struktury bądź funkcji rzeczy czy też sposobu jej używania lub zastosowania. Termin „rzecz” jest używany tu w znaczeniu każdego rozwiązania technicznego, namacalnego lub nie, np. procesu (sposobu), produktu lub urządzenia. Powyższe zasady odzwierciedlone są w układzie Klasyfikacji, który wyznacza właściwe miejsca do klasyfikowania:

- (a) rzecz „ogólnie” tzn. znamionna swą strukturą wewnętrzną lub funkcją; rzecz niezależna od poszczególnych obszarów zastosowań bądź niezależna pod względem technicznym, nawet, jeśli obszary zastosowań zostaną pominięte, tzn. rzecz nieprzystosowana specjalnie do użycia w określonym obszarze.

Przykłady: (1) F 16 K dotyczy zaworów znamionnych cechami konstrukcyjnymi lub funkcjonalnymi, tzn. budowa zaworu nie zależy od przepływającego płynu (np. olej) lub dowolnego układu, którego częścią może być zawór.

(2) C 07 dotyczy związków organicznych znamionnych strukturą chemiczną, a nie zastosowaniem.

(3) B 01 D dotyczy filtrów ogólnie.

- (b) Rzecz „specjalnie przystosowana do” określa zagadnienie, które zostało zmodyfikowane lub specjalnie opracowane do szczególnego zastosowania lub celu.

Przykład: A 61 F 2/24 jest miejscem właściwym dla mechanicznego zaworu specjalnie przystosowanego do wszczepienia w ludzkie serce.

- (c) Szczególne użycie lub zastosowanie rzeczy.

Przykład: Filtry specjalnie przystosowane do szczególnego użycia lub połączone z innymi urządzeniami są klasyfikowane w miejscach dotyczących zastosowania, np. A 24 D 3/00, A 47 J 31/06.

- (d) Włączenie rzeczy w szerszy system.

Przykład: Podklasa B 60 G dotyczy zawieszenia kół pojazdów zawierających resory piórowe.

86. Miejsca powyższej kategorii (a) traktowane są jako „ukierunkowane na funkcję”. Miejsca kategorii od (b) do (d) określane są jako „ukierunkowane na zastosowanie”.

87. Miejsca takie, jak np. podklasy, nie zawsze są ukierunkowane –w stosunku do innych miejsc w klasyfikacji – wyłącznie na funkcję lub zastosowanie.

Przykład: Choć F 16 K (zawory, etc.) i F 16 N (smarowanie) to podklasy ukierunkowane na funkcję przedmiotu, F 16 N obejmuje miejsca ukierunkowane na zastosowanie określonych zaworów specjalnie przystosowanych do układów smarowniczych (np. F 16 N 23/00 – specjalne przystosowanie zaworów zwrotnych) zaś F 16 K obejmuje miejsca ukierunkowane na zastosowanie cech smarowniczych zaworów zasuwowych lub zaworów suwakowych (np. F 16 K 3/36 – cechy dotyczące smarowania).

Ponadto, sformułowania „miejsce ukierunkowane na funkcję” i „miejsce ukierunkowane na zastosowanie” nie zawsze mogą być interpretowane w sposób zasadniczy. Określone w ten sposób miejsce może w większym lub mniejszym stopniu dotyczyć funkcji w stosunku do innych miejsc.

Przykład: F 02 F 3/00 obejmuje tłoki do silników spalinowych ogólnie i dlatego też jest w większym stopniu ukierunkowany na funkcję niż F 02 B 55/00, który odnosi się do tłoków obrotowych w silnikach spalinowych, lecz jest jednocześnie w mniejszym stopniu ukierunkowany na funkcję niż F 16 J, który odnosi się do tłoków ogólnie.

KLASYFIKOWANIE PRZEDMIOTÓW WYNAŁAZKÓW

Uwagi ogólne

88. W klasyfikowaniu szczególnie ważne jest precyzyjne określenie przedmiotu (przedmiotów), którego dotyczy istota wynalazku. Dlatego, aby odnaleźć właściwe miejsce w Klasyfikacji, należy rozpatrywać to zagadnienie, w sposób określony w paragrafach 81-85.

Przykład: Jeżeli w dokumencie patentowym opisane są tłoki, należy zastanowić się, czy przedmiotem wynalazku jest tłok jako taki, czy też przedmiotem wynalazku jest inne rozwiązanie techniczne, np. specjalne przystosowanie tłoka do zastosowania w określonym przyrządzie lub też układ tłoków w większym systemie, np. w silniku spalinowym wewnętrznego spalania.

89. Często jedyną ważną informacją dotyczącą określonego przedmiotu jest ujawnienie szczególnego obszaru użycia tego przedmiotu i przewidzianych miejsc zastosowań, które w pełni obejmują klasyfikację takich przedmiotów. Miejsca ukierunkowane na funkcję obejmują zagadnienie w szerszy sposób, tak więc cechy funkcjonalne i konstrukcyjne przedmiotu mogą mieć zastosowanie w wielu obszarach lub użycie przedmiotu nie jest zakwalifikowane jako informacja o wynalazku.

Przykład: Grupa główna C 09 D 5/00 obejmuje różnorodne kompozycje do powlekania ukierunkowane na zastosowanie (np. C 09 D 5/16 obejmuje farby przeciwporostowe), podczas gdy grupy od C 09 D 101/00 do 201/00 obejmują aspekty kompozycji do powlekania ukierunkowane na funkcję, mianowicie polimer, na którym oparta jest kompozycja.

90. Jeżeli istnieją wątpliwości, co do prawidłowości zaklasyfikowania rozwiązania technicznego w miejscu ukierunkowanym na funkcję lub w miejscu ukierunkowanym na zastosowanie, należy przestrzegać następujących reguł:

- (a) Jeżeli wymienione zastosowanie nie jest szczegółowo określone lub w pełni zidentyfikowane, rozwiązanie to należy zaklasyfikować – w miarę możliwości – w miejscu ukierunkowanym na funkcję. Sytuacja taka może występować wówczas, gdy podanych jest kilka zastosowań.
- (b) W przypadku, gdy cechy techniczne rozwiązania dotyczą zarówno jego wewnętrznej struktury lub funkcji jak i szczególnego zastosowania lub specjalnego przystosowania czy też włączenia w większy system, rozwiązanie to należy zaklasyfikować – w miarę możliwości – zarówno w miejscu ukierunkowanym na funkcję jak i w miejscu ukierunkowanym na zastosowanie.
- (c) Jeżeli wskazówki opisane w podpunktach (a) oraz (b) powyżej, nie mogą być zastosowane, rozwiązanie to należy zaklasyfikować zarówno w miejscu ukierunkowanym na funkcję jak i odpowiednim miejscu ukierunkowanym na zastosowanie.

91. Przy klasyfikowaniu większych systemów jako całości, należy zwrócić uwagę na ich części bądź szczegóły w przypadkach, gdy są one nowe lub nieoczywiste. Zaklasyfikowanie zarówno systemu, jak i części oraz szczegółów jest niezbędne.

Przykład: Jeżeli dokument dotyczy włączenia określonej rzeczy, np. resoru piórowego, w większy system, np. w zawieszenie pojazdu, a więc dotyczy większego systemu, powinien on być zaklasyfikowany w miejscu właściwym dla tego systemu (B 60 G). Natomiast, jeżeli dokument dotyczy rzeczy jako takiej, tzn. resoru piórowego jako takiego i rozwiązanie to jest nowe i nieoczywiste, niezbędne jest zaklasyfikowanie dokumentu w miejscu właściwym dla tej rzeczy (F 16 F).

Kategorie Zagadnień Nieprzewidzianych Wyraźnie w Tytułach Klasyfikacyjnych

92. Jak wynika z paragrafów 81 i 82, przedmiot wynalazku może występować w różnych kategoriach. Jeśli dla jednej z tych kategorii nie występuje wyraźnie przewidziane miejsce dla konkretnego rozwiązania na podstawie tytułów Klasyfikacji, do celów klasyfikacji stosuje się najbardziej odpowiednie miejsce dla innych kategorii (zob. paragrafy 93-99 poniżej, dla szczególnych sytuacji). W tych sytuacjach, mimo faktu, że tytuły dla tych miejsc nie wskazują bezpośrednio, że dana kategoria zagadnienia jest mu najbliższa, wskazanie takie następuje za pomocą odsyłaczy, uwag, definicji bądź wskazań dla podobnego zagadnienia w innych grupach tego schematu. Definicje, jeśli są dostępne, powinny dostarczać szczegółowej informacji na temat odpowiednich miejsc klasyfikacyjnych dla powiązanych kategorii przedmiotów, nie ujętych w tytułach klasyfikacyjnych.

Związki chemiczne

93. Jeśli przedmiotem wynalazku jest związek chemiczny jako taki (organiczny, nieorganiczny lub wielkocząsteczkowy), to należy go zaklasyfikować w dziale C, zgodnie z jego budową chemiczną. Jeżeli związek ten dotyczy również specjalnej dziedziny zastosowania, to należy go zaklasyfikować również w miejscu obejmującym tę dziedzinę zastosowania – o ile zastosowanie jest istotą wynalazku. Jeżeli zaś przedmiot wynalazku dotyczy tylko zastosowania związku, to należy go zaklasyfikować tylko w miejscu dotyczącym obszaru zastosowania.

Mieszaniny chemiczne lub kompozycje

94. Jeżeli przedmiotem wynalazku jest mieszanina chemiczna bądź kompozycja jako taka, są one klasyfikowane w miejscu zgodnym z ich składem chemicznym, o ile takie miejsce istnieje, np. C 03 C (szkło), C 04 B (cementy, ceramika), C 08 L (mieszaniny związków organicznych wielkocząsteczkowych), C 22 C (stopy). Jeżeli miejsce takie nie istnieje, przedmiot wynalazku należy zaklasyfikować zgodnie z jego użyciem lub zastosowaniem. Jeżeli zaś użycie lub zastosowanie stanowi istotę wynalazku, mieszaniny bądź kompozycje należy zaklasyfikować zgodnie z ich składem chemicznym oraz użyciem bądź zastosowaniem. Jednak, jeśli mieszanina chemiczna lub kompozycja jest znana, a przedmiotem wynalazku jest tylko jego użycie, jest on klasyfikowany tylko w miejscu dotyczącym obszaru użycia.

Wytwarzanie bądź dalsza obróbka związków chemicznych

95. Jeżeli przedmiotem wynalazku jest sposób wytwarzania lub obróbka związku chemicznego, należy go zaklasyfikować w miejscu właściwym dla wytwarzania lub obróbki tego typu związku. Jeśli takie miejsce nie istnieje, należy go zaklasyfikować w miejscu dotyczącym samego związku. Jeśli związek powstający w procesie wytwarzania jest także nowy, należy go zaklasyfikować także zgodnie z jego budową chemiczną. Ogólne sposoby wytwarzania lub obróbkę grup związków chemicznych należy zaklasyfikować w grupach dotyczących sposobów, o ile grupy takie istnieją.

Urządzenia lub sposoby

96. Jeżeli przedmiot wynalazku dotyczy urządzenia, należy je zaklasyfikować w miejscu właściwym dla danego urządzenia, o ile miejsce takie istnieje. Jeśli miejsce takie nie istnieje, urządzenie klasyfikowane jest w miejscu dotyczącym sposobu wykonywanego za pomocą tego urządzenia. Jeżeli przedmiotem wynalazku jest sposób otrzymywania lub obróbki wyrobu, należy go zaklasyfikować w miejscu obejmującym dany sposób. Jeżeli miejsce takie nie istnieje, otrzymywanie lub obróbka wyrobu są klasyfikowane w miejscu urządzenia wykonującego te sposoby. Jeżeli nie istnieje miejsce dla wytwarzania danego wyrobu, urządzenie lub sposób wytwarzania zaklasyfikowane są w miejscu właściwym dla danego wyrobu.

Wyroby

97. Jeżeli przedmiotem wynalazku jest wyrób, to należy go zaklasyfikować w miejscu właściwym dla tego wyrobu. Jeżeli jednak nie ma miejsca dotyczącego wyrobu jako takiego, to należy je zaklasyfikować w miejscu ukierunkowanym na funkcję, jaką wyrób ten spełnia lub – jeżeli to możliwe – w miejscu jego zastosowania.

Przykład: Jeżeli wyrobem do zaklasyfikowania jest dozownik kleju stosowany w introligatorstwie, jest on umieszczony w grupie B 42 C 9/00, która obejmuje „Nakładanie kleju lub specjalnego kleju introligatorskiego”. Ponieważ nie ma oddzielnego miejsca dla dozowników kleju używanych w introligatorstwie, są one klasyfikowane w miejscu ich funkcji, tzn. „nakładanie kleju”.

Wielostopniowe sposoby, instalacje

98. Jeżeli przedmiotem wynalazku jest sposób wielostopniowy lub instalacja, która składa się, odpowiednio, z kombinacji sposobów oraz urządzeń, to należy je zaklasyfikować w całości w miejscu odpowiednim dla podobnych kombinacji, np. w podklasie B 09 B (utylizacja odpadów stałych). W przypadku, gdy nie ma odpowiednich miejsc, wynalazek taki należy zaklasyfikować w miejscu dotyczącym wyrobów otrzymywanych za pomocą takich kombinacji. Jeżeli przedmiotem wynalazku jest również poszczególny element takich kombinacji, to element ten należy zaklasyfikować oddzielnie.

Części, elementy konstrukcyjne

99. Jeżeli przedmiotem wynalazku są konstrukcyjne lub funkcjonalne szczegóły lub części zagadnienia, np. urządzenia, stosuje się następujące zasady:
- Szczegóły lub części, które są zastosowane w jednym, konkretnym typie urządzenia są klasyfikowane w miejscu dotyczącym szczegółu tego urządzenia, o ile takie istnieje.
 - Jeżeli miejsce takie nie istnieje, szczegóły i części należy klasyfikować w miejscu dotyczącym samego urządzenia.
 - Szczegóły, które mają zastosowanie w więcej niż jednym rodzaju urządzeń należy klasyfikować w miejscach ogólnego zastosowania, jeżeli miejsca takie istnieją.
 - Jeżeli powyższe miejsca nie istnieją, szczegóły i części należy klasyfikować zgodnie z wszystkimi rodzajami urządzeń, w których mają one zastosowanie.

Przykład: W podklasie A 45 B, grupy 11/00 do 23/00 obejmują wszystkie rodzaje parasoli, natomiast grupa 25/00 obejmuje szczegóły mające zastosowania w więcej niż jednym rodzaju parasoli.

Ogólne wzory chemiczne

100. Duże grupy powiązanych ze sobą związków chemicznych są często wyrażone lub zastrzeżone za pomocą ogólnych wzorów. Wzory te obejmują takie rodzaje związków chemicznych, w których przynajmniej jeden element wybrany jest z listy alternatywnej (tzw. wzory typu „Markusz”). Użycie ogólnych wzorów jest problematyczne, z uwagi na to, że wiele związków z danego zakresu może być oddzielnie klasyfikowanych w wielu miejscach klasyfikacyjnych. W takim przypadku należy zaklasyfikować tylko te związki, które są istotne dla poszukującego. Jeżeli związki chemiczne określone są ogólnym wzorem chemicznym, należy postępować w następujący sposób:

Etap I: Wszystkie „w pełni określone” związki, które są nowe i nieoczywiste są klasyfikowane, jeżeli:

- są zastrzeżone jako takie lub w związku
- są produktami zastrzeżonego procesu lub
- ich pochodnymi

Przez „w pełni określony” należy rozumieć związek:

- którego strukturę określa nazwa lub wzór chemiczny lub strukturę tę można określić na podstawie poszczególnych substratów reakcji, z których nie więcej niż jeden jest wybrany z listy alternatywnej i
- który scharakteryzowany jest w dokumencie za pomocą cech fizycznych (np. temperatury topnienia) lub też jego wytwarzanie opisane jest w przykładzie zawierającym wskazówki praktyczne. Związki określone tylko za pomocą wzoru empirycznego nie są uznane za „w pełni określone”.

Etap II. W wypadku braku „w pełni określonych związków”, wzór ogólny należy zaklasyfikować w najbardziej odpowiedniej grupie (grupach), która obejmuje jedno lub większość potencjalnych rozwiązań. Klasyfikację należy ograniczyć do jednej grupy lub niewielkiej ilości grup.

Etap III: Oprócz obligatoryjnej klasyfikacji, można dokonywać klasyfikacji dodatkowej, jeśli inne związki w zakresie ogólnego wzoru są istotne dla poszukującego.

W przypadku, gdy kompletne zaklasyfikowanie wszystkich „w pełni określonych” związków wymaga większej liczby symboli klasyfikacyjnych (np. więcej niż 20), może wystąpić konieczność ograniczenia liczby tych symboli, np. jeżeli związki, które mają być zaklasyfikowane, dotyczą większości lub wszystkich podgrup jednej i tej samej, hierarchicznie wyższej grupy. W takim przypadku klasyfikuje się tylko we wspomnianej, hierarchicznie wyższej grupie. W przeciwnym razie klasyfikuje się we wszystkich właściwych podgrupach, a nie w grupie hierarchicznie wyższej.

Biblioteki kombinatoryczne

101. Zbiory zawierające związki chemiczne, składniki biologiczne lub inne substancje mogą być prezentowane w formie „bibliotek”. Biblioteka zazwyczaj zawiera ogromną liczbę członów, co w wypadku ich oddzielnego klasyfikowania w wielu miejscach klasyfikacyjnych, stwarzałoby niepotrzebne obciążenie dla poszukującego. Dlatego też, tylko poszczególne człony uznane za „w pełni określone”, w ten sam sposób jak związki we wzorach ogólnych, są obligatoryjnie klasyfikowane w grupach szczegółowo ich dotyczących, np. związki w dziale C.

Biblioteka jako całość klasyfikowana jest w odpowiedniej grupie w podklasie C 40 B. Oprócz powyższej klasyfikacji obowiązkowej, dokonuje się klasyfikacji nieobowiązkowej, jeżeli poszukujący zainteresowany jest innymi członami biblioteki.

IX. KLASYFIKOWANIE WIELOKROTNE; SYSTEMY HYBRYDOWE

Wieloaspektowe klasyfikowanie przedmiotów wynalazków; Schematy klasyfikacji dodatkowej; Systemy hybrydowe; Zastosowanie kodów indeksowych.

102. Podstawowym celem Klasyfikacji jest ułatwienie wyszukiwań przy badaniach patentowych. Zależnie od zawartości dokumentu patentowego, informacja w nim zawarta może wymagać zastosowania więcej niż jednego symbolu klasyfikacyjnego.
103. Wielokrotna klasyfikacja dokumentów potrzebna jest np. w wypadku, gdy różne kategorie przedmiotu, tzn. sposób, produkt, urządzenie lub materiał, dla których przewidziane są miejsca w Klasyfikacji, stanowią informację o wynalazku. Innym przykładem jest klasyfikowanie w miejscu dotyczącym funkcji oraz miejscu dotyczącym zastosowania, gdy istotne cechy techniczne wynalazku związane są z obydwoma miejscami w Klasyfikacji.
104. Klasyfikowanie wielokrotne lub klasyfikowanie dokonane łącznie z indeksowaniem (patrz paragrafy 108-112 poniżej) chociaż nie jest obowiązkowe, jest polecane dla wskazania dodatkowej informacji w dokumencie patentowym w wypadku, gdy informacja ta jest istotna dla poszukującego.

WIELOASPEKTOWE KLASYFIKOWANIE PRZEDMIOTÓW WYNALAZKÓW

105. Wieloaspektowe klasyfikowanie jest jednym z przykładów klasyfikowania wielokrotnego. Stosuje się je dla przedmiotów wynalazków, które z natury charakteryzują się kilkoma aspektami, np. ich wewnętrzną budową, własnościami lub zastosowaniem. Klasyfikowanie takiego przedmiotu na podstawie tylko jednego aspektu prowadziłoby do uzyskania niekompletnych danych dla poszukującego. Przydzielone symbole klasyfikacyjne nie powinny być ograniczone do tego miejsca lub miejsc w Klasyfikacji, które obejmują tylko jeden aspekt określonego rozwiązania technicznego. Należy wziąć pod uwagę również dalsze miejsca w Klasyfikacji, w których należy zaklasyfikować inne aspekty rozwiązania technicznego, których nie można uznać za mało ważne.
106. Miejsca w Klasyfikacji, w których należy zastosować klasyfikowanie wieloaspektowe sygnalizuje uwaga. W zależności od natury rozwiązania, w uwadze zalecane jest klasyfikowanie obowiązkowe na podstawie wskazanych aspektów lub klasyfikowanie wieloaspektowe, jeśli zwiększy ono efektywność wyszukiwań patentowych.

SCHEMATY KLASYFIKACJI DODATKOWEJ

107. Dla ograniczonej ilości rozwiązań technicznych, schematy klasyfikacji dodatkowej ujęte są w Klasyfikacji. Schematy te dotyczą obowiązkowej klasyfikacji dodatkowej zgodnie z takim aspektem rozwiązania, które zostało już obowiązkowo zaklasyfikowane jako takie w innych miejscach klasyfikacyjnych. Przykładami wspomnianych schematów są podklasa A 01 P (Działanie regulujące związków lub preparatów chemicznych z zakresu biocydów, środków do odstraszania i wabienia szkodników lub regulatorów wzrostu roślin) oraz podklasa A 61 P (Właściwości lecznicze związków chemicznych lub preparatów medycznych).

SYSTEMY HYBRYDOWE; SCHEMATY INDEKSOWE

108. W szczególnych obszarach Klasyfikacji wprowadzono w celu zwiększenia efektywności klasyfikowania pojęcie systemu hybrydowego. System ten istnieje tylko na poziomie rozszerzonym Klasyfikacji (patrz paragrafy 29-33 powyżej).
109. Każdy system hybrydowy składa się ze schematu klasyfikacyjnego (np. podklasa lub grupa) oraz związanego z nim uzupełniającego schematu indeksowego. Schematy indeksowe określają dodatkowe aspekty rozwiązania, nie ujęte wyraźnie w tytułach odpowiednich miejsc klasyfikacyjnych. Klasyfikując w systemie hybrydowym, pierwszym etapem jest przyporządkowanie symboli klasyfikacyjnych właściwych dla rozwiązań technicznych. Następnie można dodać odpowiedni kod indeksowy ze schematu indeksowego, objętego już wspomnianym symbolem lub symbolami klasyfikacyjnymi, jeżeli taka informacja indeksowa jest użyteczna dla poszukującego.
110. Kody indeksowe są podobne do symboli klasyfikacyjnych, lecz zwykle posiadają inny system numerowania. W ramach podklasy posiadającej schematy klasyfikacyjne, schematy indeksowe umieszczone są po schematach klasyfikacyjnych, z numeracją rozpoczynającą się od pozycji 101/00. Niektóre podklasy używane są tylko dla celów indeksowania, w powiązaniu z symbolami klasyfikacyjnymi z jednej lub kilku podklas; jest to sygna-

lizowane w tytule podklasy. Indeksowanie podklas zwykle wymaga takiego samego systemu numerowania jak w schematach indeksowych (patrz podklasy F 21 W oraz F 21 Y) jednakże czasami system numeryczny zawiera cyfry (np. 1/00) podobne do zwykłych symboli klasyfikacyjnych (patrz podklasy C 10 N, C 12 R, B 29 K, B 29 L).

111. Kody indeksowe mogą być stosowane tylko w połączeniu z symbolami klasyfikacyjnymi. Każde miejsce w Klasyfikacji, w którym mogą być zastosowane kody indeksowe, sygnalizuje uwaga. Analogicznie uwaga, tytuł lub tytuł pomocniczy przed każdym zakresem podklasy wskazują, z którymi symbolami klasyfikacyjnymi wspomniane kody indeksowe są powiązane.
112. Tam gdzie to możliwe, układ schematów indeksowych jest hierarchiczny, co ułatwia ich stosowanie, podczas gdy graficzna prezentacja schematów umożliwia skracanie kodów indeksowych podczas wyszukiwania w bazach danych.

Przykład (część schematu indeksowego podklasy C 04 B):

103/00	Funkcje lub właściwości aktywnego składnika
103/10	. Środki przyspieszające
103/12	. . Środki przyspieszające wiązanie
103/14	. . Środki przyspieszające twerdnienie
103/20	. Środki opóźniające
103/22	. . Opóźniacze wiązania
103/24	. . Opóźniacze twerdnienia
103/30	. Reduktory wody

ZASTOSOWANIE KODÓW INDEKSOWYCH

113. Kody indeksowe powinny być stosowane, jeżeli dla celów wyszukiwania ważnym jest określenie pewnych elementów informacji o zagadnieniu technicznym, która jest już zaklasyfikowana jako taka.
114. W schemacie indeksowania, grupa poziomu hierarchicznie wyższego może być przedstawiona tylko w sposób cząstkowy, tzn. tak aby zarejestrować określony element nieprzewidziany w żadnym z tych poziomów. Jeżeli indeksowanych jest kilka elementów informacji o zagadnieniu technicznym, użytecznych do celów wyszukiwania, dla każdego z tych elementów stosuje się właściwą, hierarchicznie niższą grupę indeksowania. Indeksowanie elementów w głównych grupach schematów indeksowych powinno być ograniczone do wypadków gdzie jest to istotne przy wyszukiwaniu. Nie należy dokonywać indeksowania w grupach głównych o szerokim lub ogólnym zakresie, gdyż mają one cel informacyjny.

Przykład: Proces spawania przy mocowaniu kołnierzy jest opisany jako proces stosowany przy produkcji szyn kolejowych, belek konstrukcyjnych i kół pojazdów szynowych. W tym przypadku B 23 K 101/26 i B 23 K 101/28 powinny być przydzielone odpowiednio dla szyn i belek. Chociaż koła pojazdów są ogólnie objęte przez B 23 K 101/00, w tym przypadku kod ten nie powinien być stosowany, gdyż jest on zbyt ogólny i nie podaje informacji na temat użycia. Poniżej, część omawianego schematu indeksowego:

101/00	Przedmioty produkowane przez lutowanie, spawanie lub cięcie
101/02	. O budowie w kształcie plastra miodu
101/04	. Przedmioty tulejowe lub drażone
101/06	. . Rury
101/08	. . . żelazowe lub żeberkowe
101/10	. . Rurociągi
101/12	. . Zbiorniki, naczynia
101/14	. . Wymienniki ciepła
101/16	. Taśmy lub blachy o nieokreślonej długości
101/18	. Płyty, arkusze, blachy
101/20	. Narzędzia
101/22	. Siatki, tkaniny metalowe lub podobne
101/24	. Kratownice
101/26	. Szyny kolejowe lub podobne
101/28	. Belki

X. KLASYFIKOWANIE OBOWIĄZKOWE; KLASYFIKOWANIE NIEOBOWIĄZKOWE I INDEKSOWANIE NIEOBOWIĄZKOWE

Metoda ogólna: klasyfikowanie obowiązkowe, klasyfikowanie nieobowiązkowe, indeksowanie nieobowiązkowe; Procedura klasyfikowania dokumentów patentowych na różnych poziomach publikowania

METODA OGÓLNA

115. Jak wskazują paragrafy 77-80 powyżej, dokumenty patentowe zawierają informację o wynalazku, ale mogą także zawierać informację dodatkową, tzn. taką informację techniczną, która jako taka nie wpływa na współczesny stan techniki, ale może stanowić pożyteczną informację dla poszukującego.
116. Informacja o wynalazku przedstawiona jest za pomocą symboli klasyfikacyjnych.
117. Informacja dodatkowa przedstawiona jest za pomocą symboli klasyfikacyjnych, bądź za pomocą kodów indeksowych, lub też przez podanie obu rodzajów oznaczeń. Symbole klasyfikacyjne wszystkich miejsc Klasyfikacji, łącznie z kodami indeksowymi, związanymi z tymi symbolami, mogą być stosowane w celu przedstawienia informacji dodatkowej.

Klasyfikowanie obowiązkowe

118. Stosownie do paragrafu 3 artykułu 4 Porozumienia Strasburskiego, dotyczącego Międzynarodowej Klasyfikacji Patentowej, przy klasyfikowaniu dokumentu patentowego, urząd patentowy kraju, będącego uczestnikiem wymienionego Porozumienia, powinien nadawać „kompletne symbole klasyfikacyjne, właściwe dla wynalazku, którego dotyczy ten dokument patentowy”. Oznacza to, że urzędy patentowe są zobowiązane do nadawania symboli klasyfikacyjnych, które stanowią informację o wynalazku.

Klasyfikowanie nieobowiązkowe; Indeksowanie nieobowiązkowe

119. Zaleca się, aby informacja dodatkowa została zaklasyfikowana lub zindeksowana, gdyż po opublikowaniu dokumentu patentowego, informacja dotycząca ujawnienia technicznego może mieć znaczenie np. dla przyszłych zgłoszeń o udzielenie patentu oraz może być pożyteczna dla poszukującego. W szczególnych miejscach klasyfikacyjnych może pojawić się wskazówka dla klasyfikującego odnośnie zastosowania klasyfikowania nieobowiązkowego lub indeksowania nieobowiązkowego. Jakkolwiek, takie wskazówki nie wpływają na dobrowolny charakter klasyfikacji bądź indeksowania.

PROCEDURA KLASYFIKOWANIA DOKUMENTÓW PATENTOWYCH NA RÓŻNYCH POZIOMACH PUBLIKOWANIA

120. Wszelka informacja o wynalazku w dokumencie patentowym (opisana w paragrafie 77) powinna zostać zaklasyfikowana. W zależności od fazy procedury klasyfikacji, dokładna informacja o wynalazku może nie być w pełni określona. Paragrafy 121-130 poniżej przedstawiają procedury prezentacji informacji o wynalazku w celu klasyfikacji podstawowych typów dokumentów patentowych (udzielone patenty, wyszukane, opublikowane zgłoszenia, niewyszukane, opublikowane zgłoszenia).

Klasyfikowanie patentów udzielonych po wyszukiwaniu i badaniu

121. Każde zagadnienie zastrzeżone w dokumencie patentowym musi być zaklasyfikowane wraz z jego nowymi i nieoczywistymi składnikami lub komponentami jako informacja o wynalazku. Klasyfikacja powinna być oparta na zagadnieniu ujętym w każdym zastrzeżeniu patentowym jako całości, oraz w poszczególnych elementach wynalazczych danego zagadnienia.
122. Każde niezastrzeżone zagadnienie przy ujawnieniu, że jest ono nowe oraz nieoczywiste należy zaklasyfikować jako informację o wynalazku.
123. Jeżeli jest to pożyteczne przy wyszukiwaniu, należy klasyfikować lub indeksować informację dodatkową uzupełniającą informację o wynalazku, wymienioną w zastrzeżeniu patentowym lub niezastrzeżonym ujawnieniu dokumentu.

Klasyfikowanie dokumentów patentowych, które zostały wyszukane, lecz nie zostały zbadane, np. zgłoszeń patentowych

124. Wszelkie zastrzeżone zagadnienia, które wydają się być nowe i nieoczywiste w świetle wyników wyszukiwania, należy zaklasyfikować jako informację o wynalazku, wraz z jego nowymi i nieoczywistymi składnikami lub komponentami.
125. Każde niezastrzeżone zagadnienie przy ujawnieniu, że jest ono nowe oraz nieoczywiste należy zaklasyfikować jako informację o wynalazku.
126. Jeżeli jest to pożyteczne przy wyszukiwaniu, zaleca się, aby klasyfikować lub indeksować informację dodatkową uzupełniającą informację o wynalazku, wymienioną w zastrzeżeniu patentowym lub niezastrzeżonym ujawnieniu dokumentu.

Klasyfikowanie niewyszukanych dokumentów patentowych

127. Wszelkie zastrzeżone zagadnienia, które wydają się być potencjalnie nowe i nieoczywiste w opinii klasyfikującego (eksperta w danej dziedzinie), należy zaklasyfikować wraz z jego potencjalnie nowymi i nieoczywistymi składnikami lub komponentami jako informację o wynalazku.
128. Każde niezastrzeżone zagadnienie przy ujawnieniu, że jest ono potencjalnie nowe oraz nieoczywiste w opinii klasyfikującego (eksperta w danej dziedzinie), należy zaklasyfikować jako informację o wynalazku.
129. W przypadku gdy klasyfikujący nie jest ekspertem w danej dziedzinie techniki, należy użyć wszystkich zastrzeżeń patentowych, aby określić przedmiot klasyfikacji.
130. Jeżeli jest to pożyteczne przy wyszukiwaniu, zaleca się, aby klasyfikować lub indeksować informację dodatkową uzupełniającą informację o wynalazku, wymienioną w zastrzeżeniu lub niezastrzeżonym ujawnieniu dokumentu.

Uwagi ogólne

131. Dokumenty patentowe nie powinny być klasyfikowane jako niepodzielna całość, lecz wszystkie aspekty o charakterze innowacyjnym, zastrzeżone lub ujawnione w dokumencie patentowym powinny być zidentyfikowane i oddzielnie zaklasyfikowane. Wspomniane różnorodne aspekty są przedstawione poprzez odpowiednie zastrzeżenia patentowe, alternatywne warianty lub różne kategorie przedmiotu (np. produkt i metoda jego wytwarzania).
132. Zagadnienie niezastrzeżone, zawierające informację o wynalazku nie musi być zaklasyfikowane, jeżeli informacja ta została już w pełni określona w pokrewnym zgłoszeniu opublikowanym w tym samym urzędzie patentowym, na przykład w opublikowanym zgłoszeniu rozdzielonym.
133. W wypadku, gdy klasyfikujący uzna, że dokument patentowy nie zawiera informacji o wynalazku, należy mu przydzielić co najmniej jeden symbol klasyfikacyjny, jako symbol informacji o wynalazku. W tym wypadku, klasyfikacja powinna być oparta na tej części informacji ujawnionej w dokumencie, którą klasyfikujący uzna za najbardziej użyteczną dla celów wyszukiwania.
134. Aby zminimalizować liczbę symboli klasyfikacyjnych dokumentu patentowego w zbiorach do poszukiwań oraz aby potwierdzić lub zmienić klasyfikację, klasyfikacja jakichkolwiek poprzednich faz zgłoszenia może być sprawdzana w momencie, gdy zgłoszenie jest w fazie badania, oceniania lub zaniechania. Należy jednak zauważyć, że wiele urzędów własności intelektualnej klasyfikuje tylko jeden rodzaj kolejno publikowanych dokumentów patentowych i klasyfikacja przydzielona do opublikowanego zgłoszenia nie jest ponownie rozpatrywana przy udzielaniu patentu.

XI. ZASADY WYBORU MIEJSC W KLASYFIKACJI

Zasada ogólna, Zasady pierwszeństwa, Zasady Specjalne

135. Aby wybrać miejsce klasyfikacji danego dokumentu patentowego należy określić poprawnie informację o wynalazku oraz informację dodatkową zawartą w danym dokumencie (opisane w paragrafach 77-101). Następnie informacja ta powinna być zaklasyfikowana całościowo w Klasyfikacji. Obecność lub nieobecności miejsc klasyfikacyjnych dla pewnych cech przedmiotu, nie powinna prowadzić do modyfikacji treści informacji do zaklasyfikowania (patrz także rozdział X).

WYBÓR PODKLASY

136. Międzynarodowa Klasyfikacja Patentowa jest systemem hierarchicznym, aby więc dokładnie określić podklasę przedmiotu wynalazku, należy przestrzegać właściwej procedury. Jako pierwszy powinien być określony właściwy dział, poddział i klasa, a następnie podklasa, która najlepiej określa omawiane zagadnienie. Należy również pamiętać, że tytuły działów, poddziałów i klas wskazują tylko ogólny ich zakres.
137. Istnieją także alternatywne, czasami bardziej efektywne metody określenia odpowiedniej podklasy. Należą do nich:
- zastosowanie Indeksu Haseł Międzynarodowej Klasyfikacji Patentowej
 - przeszukiwanie tekstu samej Klasyfikacji lub Indeksu Haseł
 - przeglądanie symboli klasyfikacyjnych dokumentów patentowych związanych z omawianym zagadnieniem, poprzez zastosowanie analiz statystycznych dokumentów znalezionych w czasie przeszukiwania tekstu.

Chociaż metody alternatywne mogą prowadzić do określenia miejsc bardziej szczegółowych niż podklasy, w czasie klasyfikacji miejsca te należy zweryfikować poprzez sprawdzenie ich zakresu w odniesieniu do miejsc hierarchicznie nadrzędnych oraz zasad klasyfikowania w poszczególnych obszarach Klasyfikacji.

138. Po ustaleniu podklasy przy użyciu metod opisanych powyżej, niezbędnym jest, aby sprawdzić czy podgrupa ma ostatecznie szeroki zakres, aby objąć klasyfikowane rozwiązanie techniczne (patrz rozdział VII „ZAKRES ZAGADNIEŃ OBEJMOWANYCH PRZEZ POSZCZEGÓLNE JEDNOSTKI KLASYFIKACYJNE”). Z tego względu należy uwzględnić odsyłacze oraz uwagi umieszczone po tytule podklasy oraz definicji.

WYBÓR GRUPY

139. Po wybraniu odpowiedniej podklasy, kierując się zasadami hierarchicznej budowy Klasyfikacji, należy określić grupę oraz podgrupę w ramach wybranej podklasy. Należy także sprawdzić, która z trzech ogólnych zasad klasyfikacji (zasada ogólna, zasada pierwszeństwa pierwszego miejsca, zasada pierwszeństwa ostatniego miejsca) została zastosowana w wybranej podklasie oraz czy posłużono się szczególnymi regułami w klasyfikacji poszczególnych części tej podklasy.
140. Podczas gdy poniższe paragrafy wskazują różnice pomiędzy ogólnymi zasadami klasyfikacji, należy pamiętać, że posiadają one wspólne następujące elementy:
- wiele rozwiązań technicznych jest objętych tylko jedną grupą w schemacie podklasy, w tym przypadku rozwiązanie to jest klasyfikowane tylko w tej grupie, niezależnie od stosowanej ogólnej zasady klasyfikacji w tej podklasie;
 - jeżeli jeden lub kilka przedmiotów wynalazku jest ujawnionych w dokumencie patentowym, zasada ogólna stosowana w tej podklasie jest użyta oddzielnie dla każdego z przedmiotów.
 - jeżeli część składowa przedmiotu wynalazku jest nowa i nieoczywista sama w sobie, jest ona oddzielnie klasyfikowana zgodnie z zasadą ogólną stosowaną w tej podklasie.

Tylko w sytuacji gdzie przedmiot wynalazku jest objęty dwiema lub więcej grupami podklasy (tzn. grupy gdzie nakładają się na siebie ich zakresy oraz grupy, które obejmują tylko elementy przedmiotu a nie przedmiot jako taki) ogólna zasada klasyfikacji jest istotna przy ustaleniu odpowiedniej grupy lub grup.

ZASADA OGÓLNA

141. Zasada ogólna jest stosowana do tych obszarów Klasyfikacji, gdzie nie są określone zasady pierwszeństwa oraz zasady szczególne. Zasada ta opiera się na założeniu że Klasyfikację można stosować w ten sposób, że to samo rozwiązanie techniczne może być klasyfikowane w jednym i tym samym miejscu Klasyfikacji (patrz paragraf 75). Zasada ta zakłada, że miejsca w klasyfikacyjne wykluczają się wzajemnie. W innych przypadkach stosuje się zasady opisane w paragrafie 144(b).
142. W przeciwieństwie do zasad pierwszeństwa pierwszego miejsca i ostatniego miejsca opisanych w paragrafach 146-154 poniżej, w obszarach zastosowania ogólnych zasad nie stosuje się ogólnych zasad pierwszeństwa. Aby jednak ograniczyć niepotrzebną wielokrotną klasyfikację i aby wybrać grupę, która najtrafniej obejmuje rozwiązanie techniczne, można zastosować następujące zasady pierwszeństwa:
- Grupy obejmujące zagadnienia bardziej złożone mają pierwszeństwo nad grupami obejmującymi zagadnienia mniej złożone. Na przykład, grupy dla kombinacji są nadrzędne w stosunku do grup dla poszczególnych elementów oraz grupy dla „całości” są nadrzędne nad grupami dla „szczegółów”.
 - Grupy dla zagadnień bardziej specjalistycznych mają pierwszeństwo nad grupami dla zagadnień mniej specjalistycznych. Na przykład, grupy dla szczególnego rodzaju zagadnień lub grupy dla zagadnień obejmujących rozwiązania szczególnych problemów są nadrzędne w stosunku do grup bardziej ogólnych.
- Powyższe zasady stanowią podstawę dla ujednoczonej kolejności grup głównych opisanej w paragrafie 52. Z tego względu, kolejność ta może służyć jako wskazówka do zastosowania zasad pierwszeństwa opisanych powyżej. Należy jednak pamiętać, że kolejność nadaje pierwszeństwo grupom głównym w obrębie podklasy, np. grupom obejmującym funkcję oraz zastosowanie, grupom o podobnej złożoności oraz grupom o podobnym stopniu wyspecjalizowania. W obszarach Klasyfikacji, gdzie stosujemy ogólne zasady, zasada pierwszeństwa nie powinna być stosowana do wspomnianych grup lecz należy dokonać klasyfikacji we właściwych miejscach (patrz paragrafy 88-91). Gdy stosowane są odsyłacze oraz zasady pierwszeństwa miejsca, nie uwzględnia się ogólnych zasad pierwszeństwa.
143. Zasady wielokrotnej klasyfikacji stosuje się w sytuacji, gdy klasyfikujemy zagadnienie charakteryzujące się wieloma aspektami lub, gdy przyporządkowujemy symbole klasyfikacyjne, które przedstawiają pożyteczną informację dla poszukującego (patrz paragrafy 102-107).
144. Po wybraniu odpowiedniej podklasy, stosuje się następującą procedurę w celu wskazania szczegółowego miejsca klasyfikacyjnego na każdym poziomie hierarchicznym, zaczynając od grupy głównej:
- Należy ustalić, poprzez sprawdzenie wszystkich grup, czy tylko jedna z nich obejmuje zagadnienia techniczne do zaklasyfikowania. Jeśli zachodzi taka sytuacja, należy do tej grupy zastosować podpunkt (c).
 - Jeżeli ustalimy, że dwie lub więcej grup obejmuje rozwiązanie techniczne do zaklasyfikowania, wtedy zasady opisane w paragrafie 142 powinny służyć jako wskazówki.
 - Jeżeli zasady te wskazują pierwszeństwo pomiędzy grupami, należy wybrać grupę, której nadano pierwszeństwo. Inne grupy z niższym poziomem pierwszeństwa mogą także być wybrane przy klasyfikowaniu, jeśli jest to korzystne dla celów wyszukiwania, np. w przypadku wyszukiwania metodą Boolean. Należy wtedy zastosować oddzielnie podpunkt (c) dla każdej z wybranych grup.
 - Jeżeli pierwszeństwo w grupie nie może być ustalone za pomocą wspomnianych zasad, należy zastosować oddzielnie podpunkt (c) do każdej grupy.
 - Należy powtórzyć procedurę z podpunktu (a) oraz jeśli zachodzi potrzeba z podpunktu (b) na kolejnych poziomach hierarchicznych, do momentu aż żadna z podgrup na wyższym poziomie nie będzie obejmować rozwiązania technicznego.
145. Jeśli nie ma szczegółowego miejsca dla kombinacji w obszarze Klasyfikacji, gdzie stosuje się ogólne zasady, kombinacja klasyfikowana jest zgodnie z jej elementami, stosując zasady opisane w paragrafie 142. Elementy nie wybrane do zaklasyfikowania za pomocą tych metod, powinny być zaklasyfikowane jako informacja dodatkowa.

ZASADY PIERWSZEŃSTWA

146. W pewnych obszarach Klasyfikacji stosuje się zasady pierwszeństwa. Ich celem jest ograniczenie rozbieżności w klasyfikowaniu. W odróżnieniu od zasady ogólnej, zasady pierwszeństwa stosuje się do wszystkich grup

w danym obszarze. W celu stosowania tej zasady, schematy zostały specjalnie przystosowane. Nawet, jeżeli obowiązują ogólne zasady pierwszeństwa, wielokrotna klasyfikacja jest możliwa w obszarach, gdzie niezbędna jest klasyfikacja różnych aspektów zagadnienia lub, gdy zagadnienie zawiera dodatkowe informacje, które należy zaklasyfikować. Obszary gdzie stosuje się zasady pierwszeństwa, są oznaczone w uwagach, zamieszczonych przy najwyższej hierarchicznie jednostce klasyfikacyjnej, której te zasady dotyczą.

Zasada pierwszeństwa pierwszego miejsca

147. W niektórych miejscach Klasyfikacji stosuje się zasadę pierwszeństwa pierwszego miejsca. Miejsca takie są oznaczone uwagą, która brzmi: „W tej podklasie/grupie głównej/grupie, w wypadku braku przeciwwskazań, na wszystkich hierarchicznych poziomach należy dokonać klasyfikacji w pierwszym odpowiednim miejscu”. Patrz uwagi występujące w C 40 B lub F 23 B. Zgodnie z tą zasadą, przedmiot wynalazku jest klasyfikowany kolejno, na każdym poziomie podporządkowania, aby określić pierwszą grupę obejmującą którąkolwiek część przedmiotu wynalazku, aż do wybrania podgrupy klasyfikacyjnej na najgłębszym odpowiednim poziomie podporządkowania. W przypadku ujawnienia kilku rozważań technicznych w dokumencie patentowym, zasadę pierwszeństwa pierwszego miejsca stosuje się do każdego z tych rozwiązań oddzielnie.
148. Schemat klasyfikacyjny, w którym zastosowano zasadę pierwszeństwa pierwszego miejsca zawiera ujednoczoną kolejność grup. Kolejność ta opiera się na zasadzie przechodzenia od bardziej złożonych lub wyspecjalizowanych zagadnień umieszczonych w górnej części schematu do zagadnień mniej złożonych lub wyspecjalizowanych, umieszczonych w dolnej części schematu.
149. Po wybraniu odpowiedniej podklasy dla przedmiotu wynalazku, w celu ustalenia szczegółowego miejsca klasyfikacyjnego stosuje się następującą procedurę:
 - (a) wyznaczenie pierwszej grupy głównej w podklasie, która przynajmniej w części obejmuje przedmiot wynalazku
 - (b) wyznaczenie w ramach wybranej już grupy głównej, podgrupy oznaczonej jedną kropką, która przynajmniej w części obejmuje przedmiot wynalazku
 - (c) powtórzenie procedury z podpunktu (b) na kolejnych poziomach podporządkowania w podgrupach aż do osiągnięcia pierwszej podgrupy na najgłębszym poziomie (tzn. z maksymalną liczbą kropek) określającej przedmiot wynalazku.
150. Jeżeli w obszarze Klasyfikacji, gdzie stosuje się zasadę pierwszeństwa pierwszego miejsca, nie ma szczegółowego miejsca dla kombinacji, jest ona klasyfikowana w pierwszej grupie, która obejmuje przynajmniej jeden z jej elementów. Wszystkie pozostałe elementy, które są nowe i nieoczywiste należy zaklasyfikować oddzielnie, stosując zasadę pierwszeństwa pierwszego miejsca. Elementy zawierające informacje pożyteczne do celów wyszukiwania mogą być zaklasyfikowane jako informacje dodatkowe.

Zasada pierwszeństwa ostatniego miejsca

151. W niektórych miejscach Klasyfikacji stosuje się zasadę pierwszeństwa ostatniego miejsca. Miejsca takie są oznaczone uwagą, która brzmi: „W tej podklasie/grupie głównej/grupie, w wypadku braku przeciwwskazań, na wszystkich hierarchicznych poziomach należy dokonać klasyfikacji w ostatnim odpowiednim miejscu”. Patrz uwagi występujące w A 61 K, C 07, C 08 G, C 10 M. Zgodnie z tą zasadą, przedmiot wynalazku jest klasyfikowany kolejno, na każdym poziomie podporządkowania, aby określić ostatnią grupę obejmującą którąkolwiek część przedmiotu wynalazku, aż do wybrania podgrupy klasyfikacyjnej na najgłębszym odpowiednim poziomie podporządkowania. W przypadku ujawnienia kilku rozważań technicznych w dokumencie patentowym, zasadę pierwszeństwa ostatniego miejsca stosuje się do każdego z tych rozwiązań oddzielnie.
152. W schemacie klasyfikacyjnym, w którym zastosowano zasadę pierwszeństwa ostatniego miejsca kolejność grup nie jest formalnie ujednoczona. Jednak w ustalaniu kolejności grup często stosuje się zasadę przechodzenia od bardziej złożonych lub wyspecjalizowanych zagadnień umieszczonych w górnej części schematu do zagadnień mniej złożonych lub wyspecjalizowanych, umieszczonych w dolnej części schematu.
153. Po wybraniu odpowiedniej podklasy dla przedmiotu wynalazku, w celu ustalenia szczegółowego miejsca klasyfikacyjnego stosuje się następującą procedurę:
 - (a) wyznaczenie ostatniej grupy głównej w podklasie, która przynajmniej w części obejmuje przedmiot wynalazku

- (b) wyznaczenie w ramach wybranej już grupy głównej, podgrupy oznaczonej jedną kropką, która przynajmniej w części obejmuje przedmiot wynalazku
 - (c) powtórzenie procedury z podpunktu poprzedniego na kolejnych poziomach podporządkowania w podgrupach aż do osiągnięcia ostatniej podgrupy na najgłębszym poziomie (tzn. z maksymalną liczbą kropek) określającej przedmiot wynalazku.
154. Jeżeli w obszarze Klasyfikacji, gdzie stosuje się zasadę pierwszeństwa ostatniego miejsca, nie ma szczególnego miejsca dla kombinacji, jest ona klasyfikowana w pierwszej grupie, która obejmuje przynajmniej jeden z jej elementów. Wszystkie pozostałe elementy, które są nowe i nieoczywiste należy zaklasyfikować oddzielnie, stosując zasadę pierwszeństwa ostatniego miejsca. Elementy zawierające informacje pożyteczne do celów wyszukiwania mogą być zaklasyfikowane jako informacje dodatkowe.

ZASADY SZCZEGÓLNE

155. W niewielkiej liczbie miejsc Klasyfikacji stosuje się zasady szczególne. W miejscach tych, zasady te mają znaczenie nadrzędne w stosunku do ogólnych zasad klasyfikowania i są one podane w formie uwag, np. C 04 B 38/00, C 08 L, G 05 D. Na przykład uwaga 2(b) umieszczona po tytule podklasy C 08 L („Mieszanki związków wielkocząsteczkowych”) sygnalizuje, że w tej podklasie związki są klasyfikowane zgodnie z wielkocząsteczkowymi składnikami występującymi w największej liczbie. Jeżeli wszystkie składniki występują w równych proporcjach, klasyfikacji związku dokonuje się oddzielnie dla każdego ze składników.

XII. SPOSÓB PRZEDSTAWIENIA SYMBOLI KLASYFIKACYJNYCH I KODÓW INDEKSOWYCH W DOKUMENTACH PATENTOWYCH

156. Kolejność występowania symboli klasyfikacyjnych i kodów indeksowych jest następująca:
1. Symbole klasyfikacyjne dotyczące informacji o wynalazku, z których jako pierwszy powinien występować symbol, który w sposób najbardziej odpowiedni przedstawia wynalazek.
 2. Symbole klasyfikacyjne przedstawiające informacje dodatkową
 3. Kody indeksowe
157. Symbole klasyfikacyjne oraz kody indeksowe przedstawiane są w formie tabelarycznej, w jednej lub wielu kolumnach, z tym że w każdej linii występuje pojedynczy symbol lub kod.
158. W aktualnym oznaczeniu poziomu podstawowego należy podać rok w nawiasie okrągłym tzn. „(rok)” oraz skrót „MKP” jeżeli dokument jest klasyfikowany, chociaż w części na poziomie podstawowym. Większość urzędów klasyfikuje określony dokument tylko na jednym poziomie, rozszerzonym lub podstawowym, (patrz przykłady (a) oraz (b) w paragrafie 161 poniżej). Przy klasyfikowaniu na poziomie rozszerzonym, w nawiasach okrągłych oznaczamy rok oraz miesiąc tzn. „(rok, miesiąc)”, w którym dany symbol został wprowadzony bądź znowelizowany na poziomie rozszerzonym.
159. Klasyfikując na poziomie podstawowym, symbole Klasyfikacji są pisane czcionką niepochyłą, natomiast klasyfikując na poziomie rozszerzonym, symbole Klasyfikacji są pisane kursywą.
160. Symbole informacji o wynalazku pisane są czcionką pogrubioną, podczas gdy symbole informacji dodatkowej pisane są czcionką niepogrubioną.
161. Przykładowe prezentacje symboli klasyfikacyjnych oraz oznaczeń w Międzynarodowej Klasyfikacji Patentowej, w tym samym dokumencie klasyfikowanym na poziomie rozszerzonym, podstawowym oraz na dwóch poziomach jednocześnie:
- (a) Klasyfikacja na poziomie rozszerzonym:
- MKP
B 28 B 5/00 (2006.01)
B 28 B 1/29 (2007.04)
H 05 B 3/18 (2008.07)
- Gdzie: ***B 28 B 5/00*** oznacza informację o wynalazku klasyfikowaną na poziomie rozszerzonym (kursywa, czcionka pogrubiona)
B 28 B 1/29 oznacza informację o wynalazku klasyfikowaną na poziomie rozszerzonym (kursywa, czcionka pogrubiona)
H 05 B 3/18 oznacza informację dodatkową klasyfikowaną na poziomie rozszerzonym (kursywa, czcionka niepogrubiona)
- (b) Klasyfikacja na poziomie podstawowym:
- MKP (2006)
B 28 B 5/00
B 28 B 1/00
H 05 B 3/10
- Gdzie: **B 28 B 5/00** oznacza informację o wynalazku klasyfikowaną na poziomie podstawowym (czcionka pogrubiona)
B 28 B 1/00 oznacza informację o wynalazku klasyfikowaną na poziomie podstawowym (czcionka pogrubiona)
H 05 B 3/10 oznacza informację dodatkową klasyfikowaną na poziomie podstawowym
- (c) Klasyfikacja informacji o wynalazku na poziomie rozszerzonym oraz informacji dodatkowej na poziomie podstawowym:
- MKP (2006)
B 28 B 5/00 (2006.01)
B 28 B 1/29 (2007.04)
H 05 B 3/10

Gdzie: <i>B 28 B 5/00</i>	oznacza informację o wynalazku klasyfikowaną na poziomie rozszerzonym (kursywa, czcionka pogrubiona)
<i>B 28 B 1/29</i>	oznacza informację o wynalazku klasyfikowaną na poziomie rozszerzonym (kursywa, czcionka pogrubiona)
H 05 B 3/10	oznacza informację dodatkową klasyfikowaną na poziomie podstawowym

XIII. SPECJALNE MIEJSCA W KLASYFIKACJI DLA ZAGADNIEŃ NIE OBJĘTYCH ODPOWIEDNIO W MKP

162. Zazwyczaj informacja o wynalazku ujawniona w dokumencie patentowym, ujęta jest w jednym lub kilku miejscach Klasyfikacji. Jednak ze względu na rozwój nowych gałęzi techniki, powstają wynalazki, dla których w obowiązującej edycji Klasyfikacji nie ma jeszcze odpowiednich miejsc. Aż do momentu uzupełnienia tych braków, zagadnienia takie są umieszczane w specjalnych miejscach, których tytuły nie zawierają ograniczeń natury technicznej w stosunku do klasyfikowanego zagadnienia.
163. Jeżeli informacji o wynalazku nie można zaszeregować w żadnej podklasie istniejącego działu, jest ona klasyfikowana w cząstkowej grupie głównej tego działu. Każda cząstkowa grupa główna ma oznaczenie „99Z 99/00” umieszczone przed symbolem działu. Wszystkie cząstkowe klasy, podklasy i grupy główne mają ten sam tytuł.

Na przykład (dział A):

A 99 Z 99/00 Zagadnienie nieprzewidziane gdzie indziej w tym dziale.

Każda z cząstkowych podklas sygnalizowana jest uwagą:

„Podklasa zawiera zagadnienie, które (a) nie podlega w pełni tej podklasie, ale jest najbliższej tematycznie związane z jej zakresem oraz (b) nie jest zaklasyfikowane w żadnej innej podklasie któregośkolwiek z działów”

164. Jeżeli informacja o wynalazku objęta jest podklasą, lecz nie jest objęta żadną z grup z uwagi na ich ograniczenia natury technicznej, informacja ta jest klasyfikowana w cząstkowej grupie głównej danej podklasy. Tam gdzie jest to wymagane, cząstkowe grupy główne umieszczone są na końcu schematu podklasy i oznaczone – o ile to możliwe – symbolem 99/00. Zanim dokonamy klasyfikacji w cząstkowej grupie głównej, ważnym jest, aby rozważyć możliwości klasyfikacji danego zagadnienia w innych grupach tej samej podklasy lub innych podklasach. Specjalną uwagę należy zwrócić na paragrafy 92-99 opisujące sytuacje, w których zagadnienie klasyfikowane jest w miejscach, których tytuły nie obejmują w pełni danego zagadnienia. Kombinacje zagadnień zawartych w dwóch lub więcej grupach głównych nie powinny być klasyfikowane w cząstkowej grupie głównej, chyba, że wskazanie jest inne. Standardowa procedura klasyfikacji kombinacji zagadnień opisana jest w paragrafach 145, 150 oraz 154.
165. Jeżeli dla informacji o wynalazku nie istnieje cząstkowa grupa główna w odpowiedniej podklasie, klasyfikacji dokonuje się w cząstkowej grupie głównej odpowiedniego działu (patrz paragraf 163 powyżej).

XIV. STOSOWANIE MKP DO CELÓW WYSZUKIWAŃ

Różne rodzaje wyszukiwań; Przygotowanie się do wyszukiwania; Określenie pola wyszukiwań

RÓŻNE RODZAJE WYSZUKIWAŃ

166. Prawie wszystkie opublikowane dokumenty patentowe oznaczone są symbolami MKP. Klasyfikacja może być używana do różnego typu wyszukiwań zarówno wśród dokumentów drukowanych jak i w elektronicznych bazach danych, takich jak:

- (a) **Novelty Search** (Wyszukiwanie nowości) – Celem tej bazy jest zbadanie nowości lub braku nowości wynalazku zastrzeżonego w zgłoszeniu patentowym. Tak więc wyszukiwanie koncentruje się na zbadaniu uprzedniego stanu techniki, aby określić czy wynalazek był już wcześniej ujawniony czy też nie.
- (b) **Patentability or Validity Search** (Wyszukiwanie zdolności patentowej oraz ważności patentu) – Wyszukiwanie w tej bazie ma na celu określenie nie tylko nowości wynalazku, ale także innych kryteriów zdolności patentowej, np. obecności lub braku poziomu wynalazczego (tzn. czy domniemany wynalazek jest oczywisty czy też nie), użyteczności oraz postępu technicznego. Ten rodzaj wyszukiwania powinien objąć wszystkie dziedziny techniki związane z wynalazkiem i jest przeprowadzany przez urzędy własności przemysłowej w procedurze badań patentowych.
- (c) **Infringement Search** (Wyszukiwanie naruszeń) – Celem tego wyszukiwania jest znalezienie patentów oraz opublikowanych zgłoszeń patentowych, które mogą być naruszone przez określoną działalność przemysłową oraz określenie czy istniejący patent nadaje prawa wyłączne obejmujące tę działalność w całości lub częściowo.
- (d) **Informative Search** (Wyszukiwanie informacyjne) – Korzystając z tej bazy poszukujący ma możliwość zapoznania się z aktualnym stanem techniki w określonej dziedzinie. Baza ta określana jest jako „baza do wyszukiwań na temat aktualnego stanu techniki”. Oferuje ona informacje dla badaczy rozwoju techniki, wskazując na dokumenty patentowe istniejące w danej dziedzinie. Baza ta służy także do wyszukania technologii alternatywnych do tych używanych obecnie oraz do oceny technologii oferowanej do licencjonowania bądź zakupu.

PRZYGOTOWANIE SIĘ DO WYSZUKIWANIA

167. Przed przystąpieniem do wyszukiwania należy jasno określić przedmiot wyszukiwań. Dla pewnego rodzaju wyszukiwań, np. odnośnie zdolności patentowej, należy wyszukać więcej niż jedno zagadnienie techniczne. Po odpowiednim sformułowaniu żądania wyszukania, poszukujący musi wybrać właściwe miejsce w MKP dla danego rozwiązania. Należy także określić terminy z zakresu techniki, które w sposób szerszy lub bardziej szczegółowy obejmują obszar techniki związany z danym wynalazkiem.

OKREŚLENIE POLA WYSZUKIWAŃ

168. Po określeniu terminologii technicznej związanej z przedmiotem wynalazku, należy użyć Indeks Haseł MKP lub IPC:CLASS CD-ROM, które umożliwiają wyszukanie terminów technicznych w tekście MKP oraz jej Indeksie Haseł. Indeks ten wskazuje poszukującemu konkretną grupę Klasyfikacji, czasami jednak wskazuje tylko grupę główną bądź podklasę. Należy zauważyć, że Indeks Haseł MKP nie zastępuje Klasyfikacji, lecz stanowi jej uzupełnienie.

169. Jeżeli po użyciu Indeks Haseł MKP oraz IPC:CLASS CD-ROM, poszukujący nie określi odpowiedniego pola wyszukiwań, należy przeglądnąć wszystkie działy Klasyfikacji, kierując się tytułami klas oraz podklas. Następnie należy wybrać tę podklasę, która najpełniej obejmuje przedmiot wynalazku.

170. Alternatywną metodą określenia odpowiedniej podklasy jest wyszukanie określonego terminu technicznego w bazach danych, które zawierają pełne teksty albo fragmenty dokumentów patentowych oraz analiza symboli przyporządkowanych do wybranych dokumentów. Podklasy pojawiające się najczęściej w wybranych dokumentach powinny być ujęte w polu wyszukiwań.

171. Po wybraniu odpowiedniej podklasy należy zapoznać się z odsyłaczami oraz uwagami ujętymi w tytule danej podklasy w celu zapoznania się z dokładną jej zawartością oraz innymi bliskimi jej podklasami. Z największa

starannością należy przyjrzeć się definicji wybranej podklasy, o ile taka istnieje, gdyż zawiera ona najbardziej szczegółowe informacje odnośnie zakresu danej podklasy.

172. Następnie należy przejrzeć wszystkie grupy główne w obrębie podklasy, aby odnaleźć grupę najbardziej odpowiednią w odniesieniu do tytułu, uwag oraz odsyłaczy. W celu efektywnego przeglądania należy użyć indeksu umieszczonego na początku podklasy.
173. Po wybraniu odpowiedniej grupy głównej, poszukujący powinien przeglądać podgrupy oznaczone jedną kropką i wybrać tę, która najlepiej określa wyszukiwane zagadnienie. Jeżeli w ramach tej podgrupy istnieją inne o wyższym stopniu podporządkowania, należy wybrać odpowiednią podgrupę z największą liczbą kropek.
174. Jeżeli wybrana podgrupa ma pierwszeństwo w stosunku do innej grupy, np. ma oznaczenie „7/16(7/12 ma pierwszeństwo)”, należy wyszukiwać w grupie posiadającej pierwszeństwo oraz w wybranej grupie, tzn. w grupach 7/12 oraz 7/16, ponieważ dokumenty zawierające wspomniane zagadnienie z grupy 7/16 będą sklasyfikowane w grupie 7/12. Jeżeli jednak interesujące nas zagadnienie objęte jest grupą 7/12 oraz grupą 7/16, nie jest konieczne przeszukanie tej ostatniej.

Przykład: C 08 F 2/04 Polimeryzacja w roztworze (2/32 ma pierwszeństwo)
C 08 F 2/32 Polimeryzacja w emulsjach „woda w oleju”

Polimeryzacja, do której dochodzi w konkretnym rozpuszczalniku ujęta jest w obu powyższych przykładach, należy, więc wyszukiwać w obu tych miejscach. Jeśli jednak wyszukiwana polimeryzacja nie zachodzi w emulsjach „woda w oleju” należy zawęzić wyszukiwanie do grupy 2/04.

175. Jeżeli do wybranej grupy w podklasie lub jej części stosuje się zasady pierwszeństwa, np. zasadę pierwszeństwa ostatniego miejsca, należy przyjrzeć się zakresom grup mających pierwszeństwo, w celu odnalezienia innych grup, które mogą obejmować pewne aspekty wyszukiwanego zagadnienia technicznego.
176. Po zakończeniu wyszukiwania w wybranej grupie, poszukujący może także przejrzeć grupę hierarchicznie wyższą (tzn. z mniejszą ilością kropek) w stosunku do wybranej grupy, gdyż może ona szerzej opisywać wybrane zagadnienie.
177. W celu uzyskania szczegółowych informacji, w obszarach MKP, gdzie stosuje się klasyfikację wielokrotną bądź system hybrydowy, zalecane jest wyszukiwanie za pomocą kombinacji samych symboli klasyfikacyjnych, bądź kombinacji symboli wraz odpowiednimi kodami indeksowymi. Następnym krokiem może być rozszerzenie wyszukiwania poprzez użycie poszczególnych symboli.
178. Niepowodzenie w wyszukaniu odpowiedniego dokumentu oznacza, że nie udało się odnaleźć odpowiedniego miejsca w Klasyfikacji. W takim wypadku przedmiot wynalazku należy wyrazić w inny sposób oraz zmodyfikować procedurę określenia pola wyszukiwań.

XV. BAZA DANYCH Z KLASYFIKACJĄ GŁÓWNĄ

179. Baza danych z klasyfikacją główną to baza bibliograficzna do przechowywania elementów bibliograficznych (włączając symbole MKP) dokumentów patentowych na różnych poziomach publikowania. Baza zawiera także informacje o rodzinach patentów.
180. Podczas reformy MKP baza ta była używana do przechowywania wybranych symboli MKP oraz do uaktualniania tych symboli po zmianie schematów na poziomie podstawowym oraz rozszerzonym Klasyfikacji. Dokumenty zawarte w bazie danych z klasyfikacją główną są klasyfikowane zgodnie z obowiązującą wersją poziomu podstawowego MKP oraz stale uaktualnianą wersją rozszerzoną. Oznacza to, że wyszukiwanie patentów jest oparte na obowiązującej wersji, bez potrzeby przeglądania poprzednich edycji. Przy dokonywaniu zmian w schematach, baza ta służyła do wyznaczenia podziału obowiązków w urzędach odpowiedzialnych za reklasyfikację wybranych dokumentów.
181. W bazie danych z klasyfikacją główną dostęp do informacji możliwy jest na różne sposoby. Dla celów wyszukiwania udostępniane są kopie bazy, dane dostępne są także pośrednio na stronach internetowych WIPO, w urzędach własności intelektualnej oraz u przedstawicieli zewnętrznych.
182. Wyszukiwanie w bazie danych z klasyfikacją główną oparte jest na takich elementach jak: symbole MKP, nazwa zgłaszającego oraz wynalazcy, tytuły, skróty opisów wynalazków oraz pierwszeństwo w rodzinie patentów.

XVI. GLOSARIUSZ

TERMINY I WYRAŻENIA STOSOWANE W KLASYFIKACJI

183. Poniższa część glosariusza zawiera listę terminów oraz wyrażeń wymagających wyjaśnienia, ujętych w zasadach Klasyfikacji:

- uzupełnienie obecnego stanu techniki aspekt** = relacja pomiędzy informacją o wynalazku a stanem techniki.
= inne spojrzenie na wynalazek w procesie przeglądania i klasyfikowania informacji technicznej, w szczególności informacji o wynalazku (np. „kategorie zagadnienia” mogą stanowić „aspekty” wynalazku)
- podstawowe zagadnienie w miejscu klasyfikacyjnym** = zagadnienie wyraźnie objęte tytułem oraz definicją w określonym miejscu klasyfikacyjnym, tzn. zagadnienie jako takie w odróżnieniu od kombinacji, której jest częścią.
- linia graniczna (linia)** = wyraźnie określona granica między miejscami klasyfikacyjnymi
- kategorie zagadnienia** = podstawowy podział informacji o wynalazku:
– metody użycia produktu lub przeprowadzanie procesów bądź czynności nieprodukcyjnych
– produkty tzn. artykuły produkcyjne
– proces wytwarzania produktu
– przyrządy oraz materiały, z których wykonany jest produkt
Znaczenie powyższych kategorii zależne jest od kontekstu. Na przykład, (1) produkt lub proces wytwarzania może oznaczać materiał, z którego wytworzony jest inny produkt; (2) proces wytwarzania produktu może być jednocześnie metodą użycia materiału w tym procesie.
- kombinacja** = „rzecz” natury technicznej jako całość, która składa się z dwóch lub więcej kroków lub komponentów zestawionych w określonym celu. Na przykład:
– trzostopniowy proces wytwarzania jest kombinacją trzech kroków, które razem tworzą produkt
– pięcioskładnikowy związek chemiczny, to kombinacja o takich właściwościach, jakich nie posiadają oddzielnie wyżej wymienione składniki
– wózek inwalidzki to kombinacja stanowiąca zestawienie fotela oraz zespołu kół, przeznaczona do transportu osób w pozycji siedzącej.
Terminy kombinacja oraz podkombinacja, to pojęcia względne. Tak więc, pierwszy przykład może stanowić podkombinację większej kombinacji czterostopniowej. Natomiast w trzecim przykładzie zespół kół sam w sobie jest kombinacją opon, szprych i obręczy, ale stanowi też podkombinację wózka inwalidzkiego.
- realizacja** = szczegółowy, ujawniony przykład praktycznego zastosowania pomysłu wynalazczego. Patrz „genus”.
- genus** = zbiór przykładów praktycznego zastosowania wynalazków w obrębie jednej kategorii, posiadających wspólne ograniczenia.
podgenus (tzn. gatunek) to podgrupa genusa
gatunek podstawowy – konkretne zastosowanie wynalazku w obrębie genusa. Termin ten jest stosowany głównie w dziedzinie chemii.
Przykład:
Traktując „związki nieorganiczne” jako genus, „sole nieorganiczne” lub „sole sodowe” to „podgenus” lub „gatunek”, podczas gdy „chlork sodu” to „gatunek podstawowy”.

gałąź grupy	=	część podklasy składająca się z: <ul style="list-style-type: none"> – grupy głównej oraz podgrupy jak również – wszystkich podgrup podporządkowanych grupie głównej.
podporządkowanie	=	graficzna reprezentacja hierarchicznego układu grup w ramach schematu klasyfikacyjnego. Podporządkowanie wskazuje na podział informacji o zagadnieniu i umieszczenie ich w podgrupach. Stosunek podporządkowania podgrupy w stosunku do grupy głównej w schemacie klasyfikacyjnym ukazany jest poprzez umieszczenie tytułu podgrupy poniżej, po prawej stronie w stosunku do grupy głównej. Podgrupa posiada, umieszczoną przy tytule, jedną kropkę więcej w stosunku do grupy głównej. Przykład: H 01 S 3/00 Lasery 3/09 . . Procesy lub urządzenia do pobudzania, np. pompowanie 3/091 . . . z zastosowaniem pompowania optycznego 3/094 . . . za pomocą światła spójnego W przykładzie tym, podgrupa H 01 S 3/094 jest w stosunku podporządkowania do podgrup H 01 S 3/091 i H 01 S 3/09 oraz do grupy głównej H 01 S 3/00. Bez użycia hierarchicznego systemu podporządkowania, podgrupa H 01 S 3/094 wymagałaby następującego hasła: „Procesy lub urządzenia do pobudzania laserów z zastosowaniem pompowania optycznego za pomocą światła spójnego”.
informacja o wynalazku (w dokumencie patentowym)	=	w pełni ujawnione, nowe i nieoczywiste zagadnienie (np. w formie opisu, rysunku lub zastrzeżenia patentowego), które stanowi uzupełnienie w świetle obecnego stanu techniki (np. rozwiązanie dla istniejącego problemu). „Informacja o wynalazku” powinna być określona za pomocą zastrzeżenia w dokumencie patentowym.
przedmiot wynalazku	=	oznacza jakąkolwiek część wynalazku, która jest nowa i nieoczywista sama w sobie.
przedmiot	=	przedmiot techniczny w formie fizycznej, tzn. wyrób, przyrząd, materiał.
klasyfikacja obowiązkowa	=	klasyfikacja niezbędna do całościowego przedstawienia informacji o wynalazku w dokumencie patentowym.
grupy równoległe (grupy współrządne)	=	grupy, które zależą od tego samego miejsca klasyfikacyjnego (tzn. podklasy lub grupa główna) i które są na tym samym poziomie podporządkowania. Przykład: wszystkie grupy główne w obrębie tej samej podklasy są równoległe (współrządne).
częstkowa grupa główna	=	grupa główna w obrębie schematu podklasy, która nie jest określona poprzez techniczne aspekty przedmiotu oraz obejmuje zagadnienia nie ujęte w żadnej z grup głównych tej podklasy.
gatunek	=	patrz „genus”.
ujednolicona kolejność grup	=	zasada przechodzenia od bardziej skomplikowanego do mniej skomplikowanego zagadnienia i od specjalistycznego do niespecialistycznego zagadnienia w podklasie.
schemat podklasy	=	uporządkowany układ grup w obrębie podklasy.
podkombinacja	=	podukład kroków lub komponentów tworzących „rzecz”. Podkombinacja może zawierać jeden lub więcej komponentów bądź kroków. Przykłady podkombinacji: – dwa kolejne kroki trójfazowego procesu wytwórczego

		– układ składający się z niektórych komponentów układu bardziej złożonego;
		i
		– koła w wózku inwalidzkim
		Podkombinacja może składać się z jeszcze mniejszych elementów.
podgenus	=	patrz Genus.
stan techniki	=	zbiór zagadnień technicznych podanych do szerokiej wiadomości.
rzecz	=	jakiegokolwiek zagadnienie techniczne, fizyczne bądź niefizyczne, takie jak: <ul style="list-style-type: none"> – metody użycia produktu lub przeprowadzania procesu niewytwórczego – produkty (wyroby) – procesy wytwarzania produktu – urządzenie – materiały, z których wykonany jest produkt.
gatunek podstawowy	=	patrz Genus.

TERMINY I WYRAŻENIA TECHNICZNE UŻYTE W KLASYFIKACJI

184. Niniejsza część glosariusza zawiera listę określeń oraz wyrażeń technicznych używanych w Klasyfikacji, które wymagają wyjaśnień, co do ich znaczenia oraz użycia, szczególnie w sytuacjach istnienia alternatywnych znaczeń. Definicji ujętych w Glosariuszu nie należy interpretować w sposób ścisły. Znaczenie określeń lub wyrażeń powinno być ustalone w kontekście omawianego zagadnienia.
185. Należy zwrócić uwagę na definicje słów i wyrażeń ujętych we wcześniejszej części przewodnika, np. paragrafach 31-42.
186. Jeśli określona definicja nie jest wyjaśniona w odpowiednim miejscu Klasyfikacji, należy jej szukać w niniejszym glosariuszu.
187. Stosowane skróty:
(P)=przymiotnik; (R)=rzeczownik, (C)= czasownik
przystosowanie	=	1. modyfikacja w celu spełniania określonych warunków
	=	2. rzecz przedstawiająca taką modyfikację.
urządzenie	=	maszyna albo przyrząd, określona w kategoriach jego cech funkcjonalnych bądź cech budowy, stosowana do – wytworzenia produktu – przeprowadzania procesu lub działań niewytwórczych
układ	=	określenie to oznacza modyfikację w obrębie jednego lub kilku przedmiotów.
zestawienie	=	jakiegokolwiek środek spełniania określonej funkcji, składający się z rzeczy, które mogą zostać zmodyfikowane, np. F 16 D 23/02 „Urządzenia synchronizujące”.
aspekt	=	inne spojrzenie na wynalazek w przeglądaniu i klasyfikowaniu informacji technicznej, w szczególności informacji o wynalazku, (np. „kategorie zagadnienia” mogą stanowić „aspekty” wynalazku).
cecha	=	cecha wyróżniająca.
mieszanina chemiczna	=	produkt składający się z dwóch lub więcej odrębnych substancji chemicznych (np. związków lub pierwiastków), które nie są ze sobą powiązane. np. stop zazwyczaj jest mieszaniną, ale w niektórych przypadkach może być związkiem (np. związkiem międzymetalicznym).
związek chemiczny	=	substancja zbudowana z atomów połączonych ze sobą wiązaniami chemicznymi.

sterować	=	oznacza dowolnie oddziaływać na zmienną (np. prędkość silnika), jak również ograniczać zakres zmian zmiennej (patrz definicja w klasie G 05)
silnik	=	urządzenie służące do wytwarzania energii mechanicznej, np. poprzez obracanie bądź wywoływanie posuwisto-zwrotnego ruchu członów, z energii ciśnienia płynu.
cecha kluczowa	=	cecha niezbędna do klasyfikacji w danej grupie, jej brak powoduje klasyfikację zagadnienia w innej grupie
cecha	=	którykolwiek z atrybutów przedmiotu, np. jego kształt, cel bądź sposób użycia, jego element lub jakość
płynny	=	posiadający właściwości gazu lub cieczy
płyn	=	gaz lub ciecz
przekładnia	=	element mechaniczny, hydrauliczny, elektryczny bądź inny, służący do przekazywania siły mechanicznej lub ruchu
obsługiwanie	=	czynności, takie jak transport, przechowywanie, umiejscawianie, rozporządzanie, składanie, załadowywanie, które nie zmieniają właściwości przedmiotu lub materiału, nie powodują jego deformacji, przegrzania, naelektryzowania.
tworzywo warstwowe	=	materiał o znacznej grubości zbudowany z dość ściśle przylegających warstw połączonych ze sobą, np. sklejka.
produkt warstwowy	=	materiał zbudowany z warstw (ciągłych lub przerywanych) w jakimkolwiek kształcie (np. w kształcie plastra miodu lub falistym) połączonych w dowolny sposób. Zwykle posiada jednolitą grubość (nie biorąc pod uwagę różnic spowodowanych falistym kształtem materiału), czasami konkretny kształt np. pojemnika. Określenie „Produkt warstwowy” oznacza materiały z przerwami pomiędzy poszczególnymi warstwami ma, więc szerszy zakres niż określenie „Tworzywo warstwowe”.
ręcznie	=	za pomocą dłoni.
materiał	=	kategoria przedmiotu obejmująca substancję, półprodukt, lub mieszaninę, z której wytworzony jest produkt końcowy.
pomiar	=	określenie wartości zmiennej w stosunku do wielkości odniesienia (patrz definicja w klasie G 01)
monitorować	=	dokonywać obserwacji ciągłej lub okresowej (przy użyciu czynnika ludzkiego bądź instrumentów), w celu rozpoczęcia działań bądź wysłania sygnału w okolicznościach tego wymagających.
motor	=	urządzenie do wytwarzania ruchu mechanicznego z innych form energii; ruch ten może być ciągły lub fazowy. Określenie to obejmuje „silnik”.
godny uwagi	=	posiadający cechy istotne w określonym kontekście.
istotny	=	cecha istotna dla określonego obszaru zagadnienia, np. F 02 M 17/00 („Gażniki posiadające istotne cechy...”), cechy te powinny być istotne dla procesu zasilania silników spalinowych, zgodnie z hasłem podklasy.
instalacja	=	zestawienie maszyn i przyrządów w określonym celu, w którym każda maszyna bądź urządzenie wypełnia funkcję istotną samą w sobie. W odróżnieniu od „Urządzenia”, którego ogólna funkcja jest istotna, chociaż poszczególne części są godne uwagi ze względu na cechy konstrukcyjne. Na przykład instalacja do oczyszczania rudy metalu, składająca się z kruszarki, przenośnika, ekranu oraz odpylacza lub instalacja silnika składająca

	=	się z dwóch silników podobnych co do systemu zasilania parowego oraz napędu.
plastyczny	=	łatwo ulegający odkształceniom przy użyciu siły, w całości lub części, dający się formować.
plastikowy	=	z plastiku.
plastik	=	związek wielkocząsteczkowy lub mieszanina oparta na takim związku np. żywica syntetyczna.
przygotowywanie	=	1. przygotowywanie jakiegokolwiek substancji, materiału, związku lub mieszaniny 2. wstępna obróbka półobrobionego materiału lub produktu w celu dalszej obróbki 3. preparat, np. leczniczy
produkt	=	kategoria zagadnienia oznaczająca wyrób lub mieszaninę wytworzone w wyniku określonego procesu, posiadające określone cechy budowy, fizyczne oraz chemiczne.
materiał obrabiany	=	materiał w określonej formie wytworzony w wyniku obróbki wstępnej (produkt półobrobiony) dzielony w procesie wytwarzania produktów
obróbka	=	zastosowanie procesu lub procesów w celu zmiany właściwości przedmiotu bądź materiału. Zmiany te mogą być całkowite (np. obróbka chemiczna) lub częściowo wpływać na właściwości (np. poprzez ogrzewanie, powlekanie, polerowanie, sterylizowanie, namagnesowanie) bez zmiany ogólnego kształtu. Niemniej jednak określenie „obróbka” może także oznaczać zmianę kształtu przedmiotu lub materiału.
użycie	=	1. cel, do którego dana rzecz jest wykorzystana 2. fakt lub sposób wykorzystania danej rzeczy
wartość	=	wielkość lub liczbowe określenie mierzonej zmiennej lub stałej .
zmienna	=	oznacza charakterystykę lub właściwość (np. długość, prędkość, napięcie, kolor), która może, ale nie musi się zmieniać. Ponieważ taka właściwość może pozostawać stała co do wartości w określonych warunkach, metody pomiaru zmiennej są takie same jak stałej dla określonej istoty.
obróbka końcowa	=	nadawanie danej substancji ostatecznego kształtu lub formy, np. kolorowanie przy użyciu pigmentów, granulowanie, wytwarzanie arkuszy bądź przedmiotów.

